

ДНІ МИСТЕЦТВА ПЕРФОМАНС У ЛЬВОВІ
2008-2011

ДНІ МИСТЕЦТВА ПЕРФОМАНС У ЛЬВОВІ 2008-2011

ЛЬВІВ 2011

видання здійснено
за підтримки програми і³
Фонду Ріната Ахметова
«Розвиток України»

Фонд Ріната Ахметова
Розвиток України

ДНІ МИСТЕЦТВА ПЕРФОМАНС У ЛЬВОВІ

Суттю мистецтва перформансу є зустріч. Ця безпосередня зустріч митця і глядача створює специфічну напругу, не притаманну іншим видам мистецтва. Справжність цієї зустрічі є однією з обов'язкових умов перформансу. Зустріч відбувається в конкретному часі, в конкретному місці й за певних обставин, які створюють неповторний, унікальний контекст перформансу. Цей контекст неможливо ані повторити, ані відтворити — він унікальний абсолютно. Ще однією іманентною рисою перформансу є його ефемерність. Перформанс — єдиний вид мистецтва, здатний виразити часовість. Митець-перформер не створює об'єктів, не залишає по собі жодних матеріальних артефактів. Перформанс — це дійство, дія в реальному, теперішньому часі, який у присутності глядача перетворюється на минуле. Не залишається нічого, крім пам'яті. Перформанс заперечує майбутнє, якого насправді не існує: воно існує лише як домисел, здогадка, віртуальність. Майбутній час — це лише граматична конструкція. Реальний час закінчується тут і тепер.

Яке значення це має для мистецтва? Величезне. Причому як для митця, так і для глядача. Бо одна справа — витвір мистецтва, один із багатьох, і зовсім інша — останній витвір мистецтва. На переконання Збігнєва Варпеховського кожна автентична мистецька подія повинна по-новому дефініювати перформанс, а кожен перформанс, своєю чергою, — бути новою дефініцією мистецтва. Варпеховський здає собі справу в тому, що такий постулат практично нездійсненний, проте вважає, що планку слід ставити якнайвище.

Повертаючись до теми зустрічі, варто відзначити, що зустрічі митців-перформерів дуже важливі для розвитку цього виду мистецтва. Вони відкривають можливості для діалогу, конфронтації ідей, різних способів комунікації, різних способів мовлення.

Дні Мистецтва Перформанс відбувалися з ініціативи директора Польського Інституту в Києві Юрія Онуха спочатку в Києві (2006-2007), а з 2008 року — на постійно оселилися у Львові. Завдяки цьому поживалися контакти майстрів перформансу з Польщі, України, Білорусі, Литви, Ізраїлю, Швейцарії. Однією з істотних переваг фестивалю є присутність на ньому митців різних поколінь. Його учасниками були як класики мистецтва перформансу з Польщі (Збігнєв Варпеховський, Ян Свідзінський, Януш Балдиґа, Зигмунт Пьотровський) та України (Василь Бажай, Влодко Кауфман, Юрій Соколов), так і художники середнього покоління та дебютанти. Серед останніх важливу групу становили учасники Школи Перформансу, котрі роблять перші кроки на своїй артистичній дорозі.

Насамкінець доречними видаються слова Яна Свідзінського:

«[...] На фестивалях перформансу не виникає конфліктів через інакше трактування свободи — ми не завжди розуміємо одне одного, проте ми любимо одне одного, і ми цікаві одне одному. [...] В перформансі не йдеться про естетику. Йдеться про чистоту переказу сигналу — без шумів [...]»

11 жовтня 2011 року
Вальдемар Татарчук
куратор Днів мистецтва перформанс у Львові (2006 - 2010)

Львів Дні перфомансу — дні перфомансе — канікули

Моя англійська — не надто досконала, проте мушу писати цей текст саме нею для подальшого перекладу українською. Часами буває так, що витлумачення моїх думок англійською мовою є дуже схожим до процесу творення моїх же перфомансів. В кожному з них я використовую незнайомі мені компоненти та намагаюсь задіяти їх якомога краще. Це потребує значних додаткових зусиль. Та, буває, раптово відкривається якийсь несподіваний глибинний зміст, і результати цього процесу іноді й стають основною суттю мого перфомансу, свого роду підтвердженням приказки «не бувають би щастя — та нещастя помогло».

Написала цей пролог, щоб прояснити назву мого есе, яка містить англійський термін, що я виявила випадково, намагаючись вдумати якусь «хитромудру» фразу іноземною мовою. Слово «MANSE» (особняк, великий будинок, дім священика), яке я ніколи раніше не зустрічала, і яке вдало римується із словом «перфоманс» дало поштовх та стало сутністю як і мого власного перфомансу, представленому на Днях (інспірація від поїздки в Ковель, до будинку, де колись жила моя родина — великого особняку поряд з православною церквою), так й ідеї, що рамки мистецтва перфоманс можуть стати для художника свого роду метафоричним притулком / храмом / домом. І саме так я сприймаю ті три дні у Львові: дні перфомансу — дні перфомансе, де я перебувала під одним дахом з моєю родиною/спільнотою.

Львів віддавна є колискою чотирьох культур: польської, української, російської та єврейської. Цей фестиваль став зустріччю однієї спільної громади, що існує в метакультурному середовищі. Дана спільнота збрала докупи митців-дослідників сутності людського тіла, духу, етики з Польщі, України, Росії та Ізраїлю.

Мистецтво перфомансу має безліч варіантів, перфомери-художники послугуються різноманітними власними підходами та світобаченням. Тому практично нікому не вдавалось дати дефініцію цьому феномену; його сутність — це постійна потреба змін. Оскільки перфоманс є мистецькою акцією, що відбувається «наживо», в даний конкретний момент, то від нього вимагається бути настільки релевантним та правдивим, наскільки це можливо; кожен перфоманс подає це в свій особливий спосіб, а явище загалом — кидаючи виклик та ловлячи в тенета суспільство, художника й глядача своїм магнетизмом та тотальною владою. Тотальною, проте — не тоталітарною. Іноді я чую догматичні декларації про те, яким повинно бути, чи не повинно бути мистецтво перфомансу. В таких випадках мені хочеться відповісти — я ніколи не стану солдатом жодної армії перфомансу та ніколи не підкорятимусь жодному її правилу, але я щаслива бути частиною цього незалежного, що знаходиться в постійному русі, різноманітного, і все ж автентичного мистецького явища. Для мене це означає бути живою та діяльною. В цьому сенс життя. В цьому сенс свободи. Перфоманс трансформує час, змушує відчувати життя в його більшій амплітуді/більш інтенсивно/більш повно. Але одночасно він може надавати простір та час для втілення простих, не-монументальних ідей.

Відпустка, канікули, свято.

В останній вечір нашого перебування у Львові, по закінченні всіх перфомансів, ми з моїми колегами з Ізраїлю відчували голод. Вирішили повечеряти в кав'ярні «Кабінет», одночасно намагаючись «перетравити» останні перфоманси та й усю подію загалом. В той же час в приміщенні Музею Ідей відбувалася дискусія щодо «проблем» перфомансу. Наша вечеря трохи затягнулась, а по її закінченні ми поспішили до Музею, надіючись встигнути хоч на залишки дебатів. На наше здивування більшість художників все ще була там, ми побачили, що й студенти все ще там, ми побачили, що й організатори все ще там, як і публіка, і ми дійшли висновку, що голод за мистецькою подією, за її обговоренням виявився значно сильнішим від фізіологічного.

«Дзиґа» частувала нас стравами найвищої якості, але залишила нас ще більш спраглими живильної сили, що дарувала нам ця мистецька подія. Той останній вечір в Музеї поставив всіх нас у становище, скажімо так, солідарності, хоча цей вид солідарності базувався на діалектичних точках зору та нагальній необхідності їх висловити. На мить все перетворилось на арену боротьби ідей, аргументованих конфронтацій, напруженості, що була знята горілкою й медом — такий собі конфлікт з манерами побратимства у виконанні надзвичайно відданих ідей мистців з сильно розвинутою совістю та свідомістю. Хіба не достойний матеріал для доброго перфомансу?

Хоча, якщо бути правдивою, та мить перетворилась на години, і хотілося ще.

Дуже важливий елемент перфомансу, або, скажімо так, один з його вимірів, є час. У багатьох західних, «модерних» країнах, сумнівно, чи хтось може знайти час, щоб його «марнувати». Навіть художник, особливо в умовах арт-ринку. У Львові я зустріла так багато людей що «гайнують» свій час, і не тільки часово-нерегламентовані художники, що орієнтовані на час (розум. «перфомери»), але й глядачі, які спершу довго чекають, щоб перфоманс розпочався, потім — щоб закінчився, а тоді їм ще й потрібен час для обдумування.

Я не маю звички брати відпустки; відпочивати від рутини повсякденного життя та роботи — цей варіант не для мене, оскільки у мене нема рутини. Однак я вважаю свою діяльність в якості перфомера спробою пошуку «off/без-турботного часу» в середовищі «off/без-культури» та «off/без-життя». Таким чином, акція мого триденного перебування в якості гості у manse/прихистку перфомансу з презентацією мого «off/без-турботного часу» в рамках «off-off-off мистецтва» (згадаймо течію Off-Off-Broadway, т.зв. «некомерційне мистецтво») посеред радикальної події та в середовищі потужного історичного міста (плюс перманентна «радість шлунку») дійсно перетворилась на ідеальне свято.

Так, це були справжні канікули!

17 жовтня 2011 року
Тамар Рабан
куратор Днів мистецтва перфоманс у Львові (2011)

Про перфоманс і сьогодні часто говорять лише як про паралельний жанр. Багато художників використовують його як щось допоміжне. Тобто здебільшого перфоманси можна бачити на відкритті великих проєктів, або на відкритті персональних виставок, де вони існують скоріше як візитівка художника, як ілюстрація, а не як самостійний жанр.

І тут мені хотілося б поговорити про перфоманс як про самодостатній жанр, який тільки починає у нас формуватися.

То ж чим є для художника та глядача перфоманс?

Я думаю, що відношення до перфомансу надто довго було, як до чогось другорядного. Даремно.

Один мій добрий приятель польський художник якось сказав, що якщо ми візьмемо валізу і поставимо її в полі на зеленій траві це може бути шедевром, а може бути непотребом. Перфоманс дуже витончує і без того вузьку грань, що розділяє мистецький твір і те, що його підміняє.

Перфоманс є акумулятивним жанром. І цей жанр є лакмусовим папірцем у тому, наскільки художник є глибоким та цікавим, у тому, що стосується його креативної енергії. По тому, як він робить перфоманс, як він його виконує, як він у ньому перебуває, відразу видно, особливо для людей, які розуміються на перфомансі, де є початківець, де є поверхневий художник, а де зрілий з глибоким відчуттям і форми і змісту. Перфоманс часто є небезпечним для початківців чи для тих, хто використовує його лише як свою візитівку.

Спираючись на власний досвід, хочу зазначити: дуже важливим, і також привабливим та цікавим є те, що перфоманс є, здебільше, дуже коротким.

Я часто працюю в театрі, тож легко можу порівняти перфоманс та виставу. Якщо їх перевести в категорії астрономії, то можна говорити про «чорну діру» і звичайну зірку. Чорна діра є безмежно малих розмірів і має супер потужну енергію, саме в малій формі перфомансу ми можемо передати колосальну глибину і потужність – це є суттєвим для розуміння жанру, і дуже тяжким водночас. Адже необхідно навчитися так досконало володіти ним, щоб вміти в короткий термін передати колосальну енергетику твору, який ти виконуєш.

Для мене важливим є розуміння того, що перфоманс є жанром експромтним, адже попри сценарій, який ти розробляєш, залежно від того, де, коли і для кого ти працюєш, можуть відбуватися настільки радикальні зміни, котрі неможливо передбачити. Але ти зобов'язаний дотримуватися цих змін і йти за тим новозбудованим сценарієм, що веде тебе. Це є одним із постулатів доброго перфомера.

Перфоманс можна назвати контактним мистецтвом.

Знову ж таки, якщо порівнювати з театром, то і у театральній виставі може з'явитися непередбачувана ситуація у вигляді, наприклад, репліки з залу і актор може на неї відреагувати, але все одно привести дію до прогнозованого кінця, не міняючи загалом конструкції вистави. В перфомансі можливе, навіть, фізичне втручання глядача, котре може привести до змін, які неможливо передбачити і які можуть повністю змінити заплановану ситуацію, і тим не менше ти маєш в ній добути і довести дійство до кінця уже за законами, що тобі нав'язали, з конструкцією, що тобі поламали, але твір має бути непошкоджений і завершений. І це є дуже важливим випробуванням для будь-якого перфомера.

Ще один момент, без якого перфоманс не можна вважати, що він відбувся, і це стосується виключно автора (може, навіть, на рівні підсвідомості) – це момент, коли з автором відбувається «щось», що можна назвати по-різному: «ось воно відбулося», «драйвом», «моментом істини», «креативним оргазмом». Це пік креативної акумуляції, після якого автор вже повністю володіє процесом: як продовжити перфоманс, коли і як закінчити його твір або як припинити його, або як вийти з нього.

До всього цього хочу додати ще одне порівняння із театром: автор перфомансу є і його сценаристом, і режисером, і виконавцем, і, навіть, ритуалом, інсталяцією та, навіть, предметом. Він грає себе, з собою і для себе. І за всім цим з дуже малої відстані спостерігає глядач. Тому тут дуже легко побачити фальш, невдалу або неглибоку гру, наповненість або порожнечу того, що відбувається. Тобто дуже тяжко ввести в оману глядача.

Чому перформанс не є популярним?

Можливо тому, що бракує школи та традиції. Та й звідки їй було взятися, якщо навіть ті художники, котрі «втіхря» за радянських часів займалися сучасним мистецтвом, перфоманс не досліджували.

Мені, а я займаюся перфомансом років п'ятнадцять, знадобилося дуже багато часу, щоб його вивчити, відчувати і робити своїм основним жанром. Багато хто не хоче витрачати тих п'ятнадцять років, не хоче тим бавитися, а воліє працювати у давно відкритих жанрах. До того ж це – нематеріальний жанр, м'яко кажучи. Принаймні, у нас його як твір практично неможливо продати. В ліпшому випадку він може бути зафіксованим на фото- чи відео носіях і навряд ми знайдемо людей, котрі би захотіли мати його у своїй власності. Знову ж таки в силу своєї необізнаності.

Проте ситуація змінюється. Порівняно із Прибалтикою і навіть з Білоруссю, в нас фестиваль перфомансу проводиться лише із 2006 року. І то, фестиваль, що проводився в Києві, був заснованим Польським інститутом. Потім (2008 рік) була вдала спроба перевести його у формат «Тижня актуального мистецтва» і він там прижився. І, можливо, через те, що в рамках «Днів мистецтва перфоманс у Львові» з'явилася Школа перфомансу (2009 рік), багато хто зрозумів, що жанр перфомансу це набагато серйозніше, ніж просто упаковка чи візитівка, що перфоманс дуже легко оголює нерв творчості, креативу художника, а таке розуміння є дуже важливим для визначення (визнання) перфомансу як самостійного жанру.

Я вважаю, що проведення «Тижня актуального мистецтва» і «Днів мистецтва перфоманс у Львові», а водночас і «Школи перфомансу» дають свої плоди. Якщо перші два роки було рано говорити про якісь висліди, то цього року Школа закінчилася резонансно і можна назвати декілька авторів, твори яких можна було би показувати глядачеві. Я думаю, все таки відношення до перфомансу та зацікавлення ним міняється та зростає, і тепер вже можна говорити про перфоманс як про жанр, що починає розвиватись в Україні.

4 жовтня 2011 року

влодкауфман

арт-директор мистецького об'єднання «Дзига» (2011)

Вступ до роздумів про мистецтво перформанс

В пошуках дефініції перформансу слід пам'ятати про такі визначальні його особливості, — а разом і очевидні свідчення факту його виконання, — як видимість і явна присутність. Надаючи особливої ваги явній присутності, ми тим самим переносимо границі перформативних актів далеко поза сферу мови перформансу.

Чи можливо аналізувати сучасний живопис, абстрагуючись від власне малювання, скульптуру — ігноруючи час і процес її створення? Чи можна аналізувати марафонський біг, зосередившись лише на постаті виснаженого фіналіста?

Перформативна дія надає найвищої ваги причині, упосліджуючи наслідок. Розглядаючи класичну скульптуру, ми звертаємо увагу на сліди інструменту, бо в них — сутність процесу, в результаті якого маємо саме такий, а не інший об'єкт, в них — свідцтво відповідного скульптурі часу.

Сліди інструменту, фіксуючи процес, засвідчують його трудомісткість так само, як стоптані кросівки ефіопського бігуна-марафонця є найкращим свідченням виснажливості марафонського бігу. Як «речові докази» дійсності, вони свідчать і про існування потаємних сфер буття. Залишати сліди інструменту або ж сліди процесу — означає уявлювати дію, що призводить до результату, очевидцями, свідками якого ми є в кожній поточній хвили.

Тому часто вживане в цій статті поняття перформанс-об'єктів виправдане тут як інструмент явності чи, сказати б, інструмент унаочнення.

Дії в пограничних станах дозволяють дослідити потенціал функціонування в пограничних просторах попри загрозу, а, навіть, неуникність критичних станів, викликаних кризою. Криза виникає через те, що одним із засадничих параметрів дії є її локалізація в сферах пограниччя, що динамічно еволюціонують: саме в цій локалізації й зосереджено найбільший потенціал дії.

Кілька років тому в одному з американських університетів конференцію з проблематики перформансу було названо словом-гібридом — «глокалізація». В такий спосіб було поєднано два протилежні поняття — «локалізація» та «глобалізація». Йшлося про те, що в перформансі ми шукаємо власної, приватної, а, навіть, інтимної локалізації в необмеженому глобальному просторі.

Таке майже ритуальне руйнування кордонів, втім, не скасовує обов'язку пам'ятати про них кожного разу, коли ми обираємо місце. В пошуках приватності ми неуникно потрапляємо в контекст глобалізації.

Тому попри відсутність кордонів (чи, радше, тенденції до їх усунення) ми намагаємося відшукати особисті точки пограниччя. Пограниччя, потрактоване як простір локалізації наших жестів, експресії чи безруху, відкриває свою найсуттєвішу цінність — потенціал «нічиєї землі».

Не слід оминати увагою також функцію знаку, інтегрованого в процес перформансу: намагаючись уникнути стирання різниці між перформансом як таким і поняттям перформансу, я схильний трактувати знак як сутність первинну, атомарну, неділиму.

Весь процес, перебіг моєї праці — це спроби віднайти у зовнішньому знакову субстанцію внутрішнього.

Незалежно від локалізації і територіальних обставин, я трактую знак в мистецтві перформансу як сигнал із середини, як елемент комунікації зі сферою внутрішнього. Отож прикметник «внутрішній» видається мені найважливішим елементом опису мови перформансу, доречним для характеристики явища перформансу як такого. Імператив внутрішнього, як на мене, увиразнює різницю між мистецтвом перформансу і т.зв. «перформатикою». Цей різновид мистецтва вводить і виводить знак із простору особистого ритуалу. Блискавка перетворюється на елемент безпечного побуту попри небезпеку удару струмом. Блискавка стає знаком нездоланної межі, подібно, як нездоланим робиться кордон із запалених свічок, підкріплений вірою та інтенцією спостерігачів.

Варто звернути увагу на освітній аспект мистецтва перформансу — саме він чомусь

залишається недооціненим, а то й узагалі ігнорується. Процес освіти й самоосвіти, опертий на досвід перформансу, я трактую як інтермедійний факт, локалізований в автономному міждисциплінарному просторі, де відсутні готові дефініції.

Мистецтво перформансу як публічне дійство, що уявлює, викриває, унаочнює процес творення, не лише має виразний зв'язок із освітнім процесом, але й чіткі освітні завдання. Звільнені від обов'язкових канонів, ми шукаємо нових дисциплін і кодів нової, автономної мови, базованої на особистому медійному виборі.

Роздуми й факти, наведені в цьому тексті окреслюють проблему, намічаючи масштаб і час мого перформансу. Я свідомий того, що все відбудеться між наміченими в цих роздумах пунктами, вчергове визначаючи мій актуальний статус. Це пов'язано з потребою збільшити свій простір за рахунок позитивного месиджу. Тож закінчу автоцитатою:

«Аналізуючи свої жести і дії, я розумію, що хочу бути на боці тих, хто додає довколишньому вартості чи бодай же — якщо неспроможний на більше — виявляє такі прагнення».

Помилки й криза в аналізі мистецтва перформанс

З'являється нове, фундаментальне поняття-інструмент, і йдеться про інструмент, яким володіє перфомер.

«Тут варто звернути увагу на прості поняття, вилучені з понять «світ» і «людина», а саме — «тіло» і «простір», потрібно пам'ятати, що тіло не лише займає простір, а й у міру своїх потреб оперує ним. Тіло — живе, а простір — місце, сконструйоване людиною(...) Людина відкриває простір і відразу структурує його віссю гора-низ, напрямками праворуч-ліворуч, вперед-назад. Горизонталь-вертикаль, праве-ліве, верх-низ, тил-фасад — це позиції й координати тіла, що екстраполюються на простір».

Перформанс, потрактований як плинний процес, для якого нехарактерні повтори, може наразитися на помилку, ба більше — на кризу.

Закладаючи потенційну помилку як характерну рису перформансу, можна вирішити, що основна цінність мистецтва перформансу, яка відкриває можливості проникнення в нові простори, — це криза, що виникає через природну потребу вийти поза означені перформансом межі.

Звично мовиться про потребу чи прагнення вийти з кризи: адже криза — це ситуація неприємна, яку важко прийняти і пережити. Здаючи собі справу в потенціалі кризи, ми можемо замислити таку модель перформансу, в якому доведення до кризової ситуації є частиною передбачуваної стратегії. В той же час публічна, видима спроба виходу з кризи є іманентною матерією перформансу. Проблемою є невідомість і пов'язаний з нею ризик поразки — невиразність чи брак будь-якої артикуляції, що дезорієнтувало б глядача. Криза, як наслідок помилки, видається очевидною, проте я намагаюся уникати помилки пустої, позбавленої потенціалу, трактуючи її як явище небажане, таке, що не має місця в стратегії мого перформансу.

Однак ситуація, коли знаряддям стає моє тіло з його передусім просторовими характеристиками, може допровадити до екстремальної, вимушеної помилки, внаслідок, наприклад, необдуманого відруху, чи недостатнього відчуття матерії.

Коли я замислююся над використанням противаги, яка ідеально пасувала б моєму тілу, то вибираю її вагу на межі балансу — так, що, здається, зайві 100 грамів перевищать бар'єр моєї кондиції. Для глядача я виступаю контролером і оператором таких категорій як вага, відстань, розмір чи, скажімо, мінімум і максимум. В цьому випадку кризу можна пов'язати і з плином часу, проминанням, упродовж якого моє тіло старіє, погіршується

пам'ять, знижується точність рухів. Я вже згадував поняття безпечної нерухомості, тепер, повертаючись до простору кризи, згадаю ще й поняття безпеки, щоб запитати: чи перфоманс є явищем безпечним?

Це, на позір, абсурдне запитання набирає сенсу, коли поняття безпеки поєднати з поняттям захисту. Трактуючи перфоманс як акт редукативний, звільнений від надміру форм та експресії, ми повинні також розглянути інструменти захисту.

Глядач існує

Глядачі, позиціоновані ситуацією як інші, контролюють сцену, себто поле дії. Постійна видимість, візуальна відкритість акції змушує перфомера шанувати правила цієї сфери. Вияв пошани може бути викликаний бажанням зробити гарне враження, або ж уникнути фіаско.

Глядач, однозначно локалізований поза, спроможний унаочнити й усталити вартість та значення границі. Глядач прибирає прийнятну й суспільно очікувану роль контролера. Та було б помилкою усувати постать глядача з контексту «внутрішніх дефініцій», які виникають в процесі перфомансу, означаючи чергові його етапи. Глядач є співтворцем дефініювання перфомансу. Його стосунки з перфомером структурують реальний, цілісний простір перфомансу.

Просторові співвідношення на кшталт «далеко-близько», «низько-високо» структурують семантику простору перфомансу, нерідко базовану на очевидному енергетичному протиставленні протилежностей.

«До осей вертикаль-горизонталь та верх-низ, сама геометрія людського тіла додає зовнішньому простору характеристик спереду-ззаду і праворуч-ліворуч. Простір спереду є передусім видимим, очевидним і набагато більшим від простору позаду, про який ми здогадуємося завдяки не візуальним знакам. Простір попереду завжди «освітлений», позаяк завжди перед очима, простір позаду «темний», навіть, у сонячний день, бо цілковито невидимий.

Щонайменше з часів Платона тримається віра в те, що людський погляд подібний до потоку проміння, віра ця пережила середньовіччя, жива й до нині. Інше розповсюджене переконання твердить, ніби тінь завжди падає позаду людини, хоча з практики знаємо, що це не завжди так. В часових категорія простір позаду асоціюється з минулим, простір попереду — з майбутнім. Фасад демонструє певні претензії, тил — завжди непретензійний.»

Ми говоримо про потребу бачити кожну деталь нашої екзистенції, адже саме деталь — виокремлена і включена в процес комунікації — спроможна говорити про речі загальні від імені однієї конкретної людини.

Такий рівень комунікації ми вважаємо засадничим для мистецтва перфомансу.

В 1989 році в Кошаліні відбувся симпозіум під назвою «Мистецтво як приватний жест» — цей титул видається мені вдалим прикладом опису практики перфомера. На симпозіумі було зроблено спробу дефініювати чи бодай засвідчити значення приватного, ба навіть інтимного мистецького факту. Перфоманс є мистецтвом суспільної комунікації, проте вихідним пунктом завжди залишається звертання конкретної людини до конкретної людини.

Повертаючись до назви кошалінського симпозіуму, додаю, що перфоманс — це мистецтво приватного жесту, який у публічному просторі звертається до проблем людського самоусвідомлення, прагнень та емоцій.

4 жовтня 2011 року

Януш Балдиґа

куратор Школи перфомансу у Львові (2009-2011)

ДНІ МИСТЕЦТВА ПЕРФОМАНС У ЛЬВОВІ 2008

Василь БАЖАЙ (UA)
Януш БАЛДИґА (PL)
Збігнєв ВАРПЕХОВСКИ (PL)
Редас ДІРЖИС (LT)
ВЛОДКАУФМАН (UA)
Дмитрій МАЙБОРОДА (BY)
Александр САРНА (BY)
Ян СВИДЖІНСКИ (PL)
Юрій СОКОЛОВ (UA)

куратор: Вальдемар ТАТАРЧУК (PL)

ЗБІГНЄВ ВАРПЕХОВСЬКИЙ (PL)

один із перших у світі митців,
котрий почав займатися мистецтвом перформанс
він є піонером цього виду мистецтва у Польщі

народився 1938 року в селі Пłosки на Волині
навчався: 1956-1962 - Краківська політехніка (Польща),
архітектурний факультет
1964-1965 - Краківська Академія Мистецтв (Польща),
факультет промислового дизайну

з 1962 року займається живописом
від 1964 року пише вірші, публікується в часописах
з 1967 року займається перформансом, на сьогоднішній день
виконав близько 250 перформансів
в багатьох країнах Європи, Азії та Північної Америки
з 1973 року - автор численних публікацій, присвячених
перформансу та сучасному мистецтву

митець твердить, що мистецтво перформансу тісно пов'язане
з поезією і цю грань своєї творчості
він називає «поетичною реальністю»

РЕДАС ДІРЖИС (LT)

працює в жанрах: соціальні акції, перформанс, скульптура, графіка, інсталяція/ куратор, викладач

народився у 1967 році у Литві
1986-1991 - Талінська Академія Мистецтв (Естонія)
з 2003 року - учасник ІАРАО (Міжнародної асоціації організаторів мистецтва перформанс)
проводив десятки персональних виставок у Литві та Європі, брав участь у спільних міжнародних виставках та проектах, відомий своїми соціальними інтервенціями, перформансами та соціально ангажованими художніми практиками

отримав низку нагород, серед яких I Премія Міжнародної бієнале дизайну (Росія)/ нагорода від «Alytus City Culture and Arts» (Литва)/ нагорода Угорської асоціації скульпторів на IV Бієнале скульптурних малюнків

зараз є директором художньої школи в Алітусі (Литва)
живе і працює в Алітусі (Литва)

ЮРІЙ СОКОЛОВ (UA)

народився 1946 року
архітектор за фахом
один з першопроходців перформансу в Україні

президент 7-ї Львівської академії
мистецтв і літератури ім. Майка Йогансена
завідуючий кафедри натаю та потягу
учасник симпозіумів сучасного мистецтва
у Польщі, Словаччині та Швейцарії
твори знаходяться у музеях та приватних колекціях
України, Росії, США, Ізраїлю тощо
адепт лайф-арту

перформанс вважає вчинком

АЛЕКСАНДР САРНА (BY)

народився у 1971 році у Мінську (Білорусь)
кандидат філософських наук, перфомер, журналіст
та медіа-аналітик
викладає в Європейському гуманітарному університеті

2001-2011 - учасник Міжнародного фестивалю
перформансу «Навінкі» (Мінськ, Білорусь)

перформанси Александра Сарни нагадують
«матеріалізації» філософських ідей
та логічних конструкцій
будучи професійним аналітиком
у галузі візуальних студій митець пов'язує
сучасні філософські віяння із масовою культурою

живе і працює в Мінську

ДМІТРІЙ МАЙБОРОДА (BY)

народився 1973 року в Мінську (Білорусь)
кандидат філософських наук,
викладає у Білоруському державному
лінгвістичному університеті

як перфомер брав участь:
2001-2007 – Міжнародний фестиваль
перформансу «Навінкі» (Мінськ, Білорусь)
2006 – фестиваль Інтерації
(Пьотрков Трибунальські, Польща)

митець видозмінює глядачів, зміщує акцент своїх
перформансів із себе на тимчасові конструкції
відносин між людьми довкола, тимчасові динамічні
скульптури взаємних відносин

«мистецтво диктує оригінальність. ти гадаєш,
що ти ключовий пункт у ланцюгу призначень.
у цьому павутинні немає павука – лише павутина.
ти гадаєш, що ти маніпулятор, але ти маріонетка»
(Дмитрій Майборода «Диктат мистецтва»)

ЯН СВІДЖІНСКІ (PL)

інтермедійний митець, засновник контекстуального мистецтва, перфомер, теоретик мистецтва та філософ

народився в 1923 в Польщі в Бидгощі

у 1944-1952 роках вивчав живопис, графіку і архітектуру, захистив диплом на факультеті живопису Академії Мистецтв у Варшаві (Польща)
у 1965-1970 роках займався формальною логікою, питаннями структури мови, семіотикою, заснував Відділ досліджень мистецтва при Польському товаристві кібернетики

у 70-тих роках почав відходити від живопису і схилився до міждисциплінарної мистецької практики і з 1974 року займається мистецтвом перформанс
1976 року світ побачив його маніфест «Мистецтво як контекстуальне мистецтво»

організатор та куратор багатьох зустрічей і фестивалів перформансу (в т.ч. «Інтерації» в Пйотркові Трибунальському)
брав участь у різноманітних фестивалях мистецтва перформанс у цілому світі, є автором публікацій та книжок в сфері теорії мистецтва

ДНІ МИСТЕЦТВА ПЕРФОМАНС У ЛЬВОВІ 2009

Міхал БАЛДИґА (PL)
Януш БАЛДИґА (PL)
Марта БОСОВСЬКА (PL)
Мирослав ВАЙДА (UA)
Олесь ДЗИНДРА (UA)
Гамлет ЗІНЬКОВСЬКИЙ (UA)
ВЛОДКАУФМАН (UA)
Ростислав КОТЕРЛІН (UA)
Денис РОМАНОВСЬКИЙ (BY)
Вальдемар ТАТАРЧУК (PL)
Володимир ТОПІЙ (UA)
Домінік ЯЛОВІНСЬКИЙ (PL)
Ярослав ЯНОВСЬКИЙ (UA)
Юрій ЯРЕМЧУК (UA)

куратор: Вальдемар ТАТАРЧУК (PL)
майстеркласи: Януш БАЛДИґА (PL)
лекції: Сибіл ОМЛІН (CH)

МІХАЛ БАЛДИГ'А (PL)

працює в жанрах: скульптура, перформанс, живопис та графічний дизайн

народився 1980 року у Варшаві (Польща)
отримав диплом зі спеціальності мистецька освіта
у Познанській Академії мистецтв (Польща),
де й зараз продовжує навчання
на відділенні графіки

актуальний період у творчості Міхала Балдиґи
присвячений проблемі Культури та культурності
у світі. Він шукає границю між сакральним
та профанним. зосередження на символах,
дії й значенні кольорів та форм дозволяє митцю
працювати над новим ритуалом життя – ритуалом
чистої форми, що не буде пов'язаний
із жодною релігією чи вірою
(на основі авторського тексту Міхала Балдиґи)

МАРТА БОСОВСЬКА (PL)

працює в жанрах: інсталяція, об'єкти, перформанс

народилася 1984 року в Польщі в місті Косьцян
навчалась в Інституті Мистецтв
в Зеленогорському Університеті (Польща), живопис
та в Академії Мистецтв у Познані (Польща), відділення
мистецької освіти

вона вибирає прості жести, ситуації, предмети
та матеріали, що оточують людину у щоденному житті,
ззовні вони звичайні, але проаналізувавши можна
зрозуміти, яке вони несуть емоційне навантаження,
багатозначність та символіку

найбільшим натхненням для Марти Босовської
є пам'ять та слід, остаточною метою є – пам'ять засвоєна
та віднайдена, що призводить до перетворення свідомості
та створення нового «я»
(на основі авторського тексту Марти Босовської)

живе і працює в Познані (Польща)

ОЛЕСЬ ДЗИНДРА (UA)

працює з об'єктами у статичному, кінетичному, камерному та монументальному просторі

народився 1955 року у Львові (Україна)
1972-1982 навчався у Львівській політехніці
на архітектурі та у Львівській Академії Мистецтв

1992 заснував Український Музей Модерного Мистецтва,
згодом Музей Ідей у Львові (Україна)
2006 заснував кінофестиваль «КіноЛев» (Львів, Україна)
із 2007 – співзасновник Інституту
Актуального Мистецтва (Львів, Україна)
2009 заснував щорічний симпозиум
з авторського скла «СклоКоко» (Львів, Україна)

творчі роботи знаходяться в приватних колекціях
та галереях країн Європи, Північної Америки та Японії

живе і працює у Львові

ГАМЛЕТ ЗІНЬКОВСЬКИЙ (UA)

працює в жанрах:
графіка, стріт-арт, інсталяція, живопис, перформанс

народився 1986 року в Харкові (Україна)
закінчив Харківське художнє училище та Харківську
академію дизайну та мистецтв (Україна)
номінований на Премію PinchukArtCentre в 2009 році

живе та працює в Харкові

РОСТИСЛАВ КОТЕРЛІН (UA)

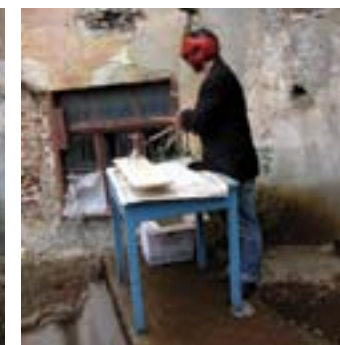
творює в жанрах живопису, інсталяції та перформансу

народився 1966 року в Івано-Франківськ (Україна)
закінчив Київський Національний Університет
ім. Тараса Шевченка (Україна)
з 1999 року редагує і видає систематичний альманах
з питань сучасного мистецтва «Кінець кінцем»
2005 – стипендіат Gaude Polonia (Польща)

організатор і учасник багатьох програм та проєктів
сучасного мистецтва в Івано-Франківську та в Україні
публікувався в польських та українських часописах,
присвячених сучасному мистецтву
учасник чисельних спільних та власних виставок
як в Україні, так і поза її межами

живе та працює в Івано-Франківську (Україна)

ДЕНИС РОМАНОВСЬКИЙ (ВУ)

народився 1970 року в Мінську (Білорусь)

отримав диплом у Державному білоруському університеті (фізика) та білоруській Державній академії мистецтв навчався у Королівському університетському коледжі образотворчих мистецтв у Стокгольмі (Швеція)

з 1996 року займається мистецтвом перформансу

починаючи із 1999 року активно бере участь у акціях та виставках у всьому світі, одночасно виступає куратором та співорганізатором мистецьких акцій у Швеції, Білорусі та Німеччині

до 2008 року разом із Віктором Петровим організовував Міжнародний фестиваль мистецтва перформансу «Навінкі» (Мінськ, Білорусь)

від 2007 року живе та працює у Стокгольмі (Швеція)

ДОМІНІК ЯЛОВІНСЬКИЙ (PL)

працює в жанрах: живопис та перформанс

народився 1983 року в Польщі в Любліні
2008 року закінчив Академію Мистецтв у Варшаві
(Польща), відділення живопису

у своїх виступах починає перевернуту гру
з конвенцією мистецтва перформансу, яке вважається
елітарним, герметичним та незрозумілим

він розправляє із міфами, які розрослись
навколо цього жанру, насміхається з пафосу
та переконує, що мистецтво може бути гарною
порцією розваги; показує, як мистецтво
створює певний «продукт» і саме ж його переробляє
(за текстом Марти Ричковської)

живе і працює в Варшаві

ЯРОСЛАВ ЯНОВСЬКИЙ (UA)

працює в жанрах: перформанс, гепенінг, інсталяція

народився 1965 року в Івано-Франківську (Україна)
закінчив Львівське училище декоративного
та прикладного мистецтва ім. Івана Труша (Україна)
починаючи із 1990 року активно бере участь
у виставках та проектах, що проходили
в Україні, Німеччині, Росії, Іспанії, Польщі

автор та учасник багатьох
перформансів, акцій та гепенінгів
займався постановками різноманітних
вистав та фестивалів

живе та працює в Івано-Франківську (Україна)

ЮРІЙ ЯРЕМЧУК (UA)

композитор, мультиінструменталіст, художник,
поет, перформер, є одним із першопрохідців
імпровізаційної музики в Україні

народився 1951 року в Росії в місті Новокузнецьк
як композитор створює музику в напрямках
академічного авангарду та вільної імпровізації
впродовж багатьох років співпрацював із відомими
російськими перформерами Сергеем Летовим,
Дмитрієм Пріговым, Андреем Бітовим
та Левом Рубінштейном

серед українських перформерів Яремчук найчастіше
працює із Оксаною Чепелик, Василем Бажаєм,
Утою Кільтер, Юрієм Соломкою, Петром Старухом,
Ігорем Яновичем та Романом Жуком

живе і працює у Львові (Україна)

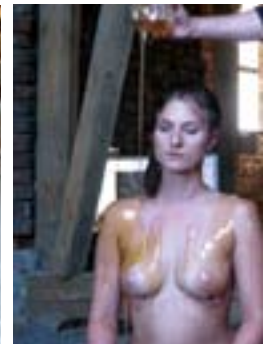

ДНІ МИСТЕЦТВА ПЕРФОМАНС У ЛЬВОВІ 2010

Януш БАЛДИґА (PL)
Мирослав ВАЙДА (UA)
Наталія ВІШНЄВСЬКА (PL)
Тарас «Камю» КАМІННИЙ (UA)
ВЛОДКАУФМАН (UA)
Марта КОТВИЦА (PL)
Єжи ОНУХ (PL)
Анна ПЛОТНИЦКА (PL)
Тамар РАБАН (IL)
Іза ТАРАСЕВІЧ (PL)
Володимир ТОПІЙ (UA)
Лукаш ТРУСЕВІЧ (PL)
Барбара ШТУРМ (CH)
Люблінський театр танцю (PL)
Асоціація актуального танцю TanzLaboratorium (UA)
Театр «Академія Руху» (PL)
Група сучасного танцю Люблінської політехніки (PL)

куратори: Януш БАЛДИґА (PL)
Вальдемар ТАТАРЧУК (PL)
лекції: Барбара ШТУРМ (CH)

НАТАЛІЯ ВІШНЄВСЬКА (PL)

працює в жанрах:
інсталяція, об'єкт, перформанс, літографія, живопис

народилась 1985 року в Польщі в місті Люблін
закінчила навчання в Академії мистецтв у Познані (Польща)

«діалог для мене є пластичним матеріалом, який
я опрацьовую та реінтерпритую, це гра з формою
та значенням кодів. сфера мови є для мене найбільшим
постійним потенціалом і в той же час найближчою
креативною структурою моїх вислідів

волю аби моя творча експресія була
різноплановою, постійно шукаю, інтерпритую, міксую

вивчаючи і занурюючись в щоденні життєві поняття,
перебуваючи в постійному пошуку нових мистецьких
чи наукових форм, пробую створити універсальний діалог»
(на основі авторського тексту Наталії Вішневської)

ТАРАС «КАМЮ» КАМІННИЙ (UA)

працює в жанрах:
малярство, графіка, інсталяція, перформанс

народився 1985 року в Харкові (Україна)
закінчив Харківське державне художнє училище
та Харківську державну академію дизайну і мистецтв

живе в с. Високий, на Харківщині

МАРТА КОТВІЦА (PL)

працює в жанрах: живопис, інсталяція, перформанс

2009 закінчила навчання в Академії Мистецтв у Познані (Польща)
на відділенні живопису
бере участь у виставках і фестивалях у Польщі
та за кордоном

ЮРІЙ ОНУХ (PL)

як художник працює в жанрах інсталяції та перформансу
народився 1954 року в Польщі у Любліні
1979 закінчив Варшавську Академію мистецтв, спеціалізація: живопис, графіка
та мистецька освіта

у вісімдесятих роках вів активну мистецьку діяльність:
персональні виставки та перформанси, є одним із засновників
(разом із Янушем Балдигією, Лукашем Шайною та Томашем Сікорським)
експериментальної галереї «Dziekanka» при Варшавській академії мистецтв

як куратор з 1980 до 1986 організував більше 70 виставок та мистецьких акцій

1993 - куратор виставки «Степи Європи» – однієї з перших виставок,
що широко представляла українське сучасне мистецтво на Заході –
в Центрі сучасного мистецтва Уяздовський Замок (Варшава, Польща)

1997-2005 – директор Центру Сучасного Мистецтва (Київ, Україна)

1997-2010 – куратор багатьох проєктів, виставок та мистецьких акцій,
за участі провідних художників України та Польщі в різних країнах

2005-2010 – директор Польського Інституту у Києві
в рамках діяльності Інституту ініціював багато цікавих арт-проєктів, серед них:
у 2006 році – фестиваль «Дні мистецтва перформанс у Києві»
та в 2008 – Мистецької премії ім. Казимира Малевича
з вересня 2011 року – директор Польського Інституту Культури у Нью-Йорку (США)

АННА ПЛОТНІЦКА (PL)

працює з фотографією, перформансом, відеоартом

народилася у 1956 році у Вроцлаві (Польща)

1980 закінчила Вроцлавську академію мистецтв, відділення живопису, графіки та скульптури

відома такими творами, як цикл «Перформанс на вимогу»

у 2001 і 2004 роках вона надихнула і була куратором виставок «Пораючись (Krzatanina) I та II», які були показані у Вроцлаві та Зелена-Гура (Польща), для цих експозицій, вона змогла залучити до співпраці багатьох найвідоміших митців Польщі

останнім часом вона багато експериментує з трансгресивними, соціально-інтерактивними акціями, залучаючи до участі в них інших жінок, пропонуючи їм взяти участь у своїх проектах

в рамках її роботи потрібно не тільки розпізнавати видиме але й невидиме – елементи «поміж» є «замість і насправді», а не «для огляду або перегляду»

ІЗА ТАРАСЄВІЧ (PL)

працює в жанрах:
скульптура, інсталяція, об'єкти, графіка, перформанс

народилась 1981 року в Польщі у Білостоку
2008 закінчила Академію Мистецтв у Познані (Польща)
відділення скульптура та інсталяція
співпрацює з Галереєю Stereo в Познані (Польща)
учасник молодого мистецького угруповання
«Penerstwo» (Познань)

у спосіб надзвичайно проникливий, через призму
власного досвіду і обсервації світу показує
проблеми, пов'язані із сучасною людиною
та її екзистенцією

її цікавлять екстремальні ситуації, у яких людина
балансує поміж нормальністю і екстремальністю,
людяністю і дегуманізацією

ЛУКАШ ТРУСЄВІЧ (PL)

працює в жанрах: скульптура, графіка і перформанс

народився 1984 року в Польщі в Щецінку
2005 року закінчив Державний
Мистецький ліцей в Кошаліні (Польща)
2005 - 2010 навчання в Академії Мистецтв
у Познані (Польща) на відділенні скульптура
та інсталяція

прихильник мінімалізму у виборі засобів, прагне
усунути непотрібне перевантаження смислів і змісту
вважає, що прості жести мають найбільший вплив

БАРБАРА ШТУРМ (СН)

народилася в 1972 році в Базелі (Швейцарія)

1998-1999 навчалася в Художній Школі в Люцерні (Швейцарія)
1999-2003 навчання в Школі мистецтв і дизайну
в Цюріху (Швейцарія), протягом цього часу
вона повністю зосередилася на мистецтві перформансу,
закінчила навчання в 2003 році з перформансом під назвою
«ходіння в очікуванні», в якому вона виходила
на прогулянку з черепахою

з 2003 року її перформанси демонструються в різних країнах

показує фізичні перформанси, які схореографовані
з надзвичайною строгістю і редукцією; абстрактні, подібні
до зображення, вони нагадують малюнки тушшю з Далекого
Сходу - мова йде про освоєння тіла, повільність, тишу, про
прості фізичні факти. вона поміщає свою впевненість
у редукцію

живе і працює в Базелі (Швейцарія)

ТЕАТР «АКАДЕМІЯ РУХУ» (PL)

театр дійства і візуальної розповіді

заснований у Варшаві в 1973 році Войцехом Круковським, котрий також є і художнім керівником театру

творчий процес Академії Руху базується на основі руху, простору і соціального підтексту

від 1974 року робота театру має характер безперервної діяльності, і є першим у Польщі прикладом систематичної творчої праці в просторі: на вулицях, у житлових будівлях і промислових зонах

Академія Руху представила свої роботи, а це понад 600 вистав, заходів і вуличних акцій, майже в усіх європейських країнах, а також у Північній і Південній Америці та Японії

ГРУПА СУЧАСНОГО ТАНЦЮ ^(PL) ЛЮБЛІНСЬКОГО ПОЛІТЕХНІЧНОГО ІНСТИТУТУ

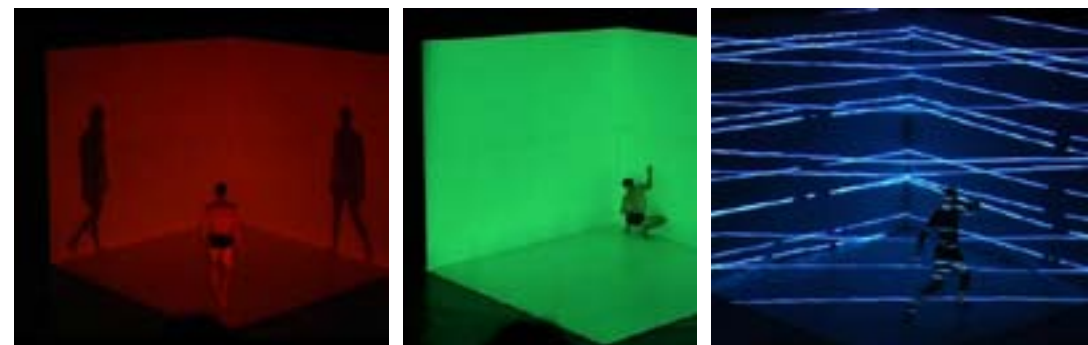
з 1993 року працює як театр танцю
заснувала групу Ганна Стжемецька

хореографічні композиції Групи спираються
на індивідуальний рух, дозволяючи виявити
експресію та розвивати індивідуальне творення

ці композиції здобували премії та демонструвалися на
численних фестивалях сучасного танцю й на театральних
фестивалях, як в Польщі, так і за кордоном
група постійно розвивається і бере участь
в різноманітних мистецьких проектах широко
відкриваючись на установлену артистичну співпрацю

випрацьований хореографом і танцюристами Групи
індивідуальний стиль танцю і творення привів
до того, що було створено Люблінський театр танцю,
який не припиняє співпраці з колишніми членами Групи

ЛЮБЛІНСЬКИЙ ТЕАТР ТАНЦЮ ^(PL)

один з провідних танцювальних колективів Польщі

театр засновано 2001 року з ініціативи
Ганни Стжемецької, Анни Жак, Ришарда Каліновського
(нині здійснює художнє керівництво)
та Войцеха Капрона

з роками театр виробив власний неповторний
стиль танцю, упізнаваний як у Польщі,
так і за кордоном

художня форма вистави – результат творчої співпраці
усіх учасників ансамблю, спираючись на фізіологічну
природу тіла, разом з тим вона відображає
індивідуальну експресію актора

TANZLABORATORIUM (UA)

АСОЦІАЦІЯ АКТУАЛЬНОГО ТАНЦЮ

незалежна перформанс група

заснована в Києві (Україна) в 2000 році Ларисою Венедіктовою, котра є мистецьким керівником виступає як сценічно, так і спеціально створює перформанси

ТанцЛабора́торіум не використовує тіло танцівника як професійний інструмент, натомість звертається до того, що найглибше сховано у тілі - пра-людське, те що є у всьому живому і взагалі суцшому - до «тіла-пам'яті»

група організовує майстер класи, семінари і фестивалі сучасного танцю і перформансу активно бере участь у фестивалях в Україні та закордоном

у 2007 році вони були запрошеною групою у Schloss Broellin у Німеччині

ДНІ МИСТЕЦТВА ПЕРФОМАНС У ЛЬВОВІ 2011

Василь БАЖАЙ (UA)
Януш БАЛДИГА (PL)
Михайло БАРАБАШ (UA)
Мирослав ВАЙДА (UA)
Міхал ДИАКОВСКИ (PL)
ВЛОДКАУФМАН (UA)
Бені КОРИ (IL)
Кінерет МАКС (IL)
Йоанна ОГРОДНИК (PL)
Сильвестр П'ЯСЕЦЬКИ (PL)
Тамар РАБАН (IL)
Вальдемар ТАТАРЧУК (PL)
Володимир ТОПІЙ (UA)
Яків ХЕЙФЕЦ (IL)
В'ячеслав МІЗИН, Александр ШАБУРОВ (RU)
арт-група «Сініє носи»

куратори: Януш БАЛДИГА (PL)
Тамар РАБАН (IL)
майстеркласи: Януш БАЛДИГА (PL)
лекції: Тамар РАБАН (IL)
Вальдемар ТАТАРЧУК (PL)

ВАСИЛЬ БАЖАЙ (UA)

працює у жанрах живопису, інсталяції, перформансу

народився 1950 року
1973 - 1979 - Львівська академія мистецтв (Україна)
голова секції концептуального мистецтва
львівського відділення
Національної Спілки Художників України
із 2007 - співзасновник Інституту
Актуального Мистецтва (Львів, Україна)
автор та учасник низки персональних виставок
та проєктів в Україні та за кордоном

живе і працює у Львові

ЯНУШ БАЛДИГґА (PL)

працює в жанрах: перформанс, інсталяція, об'єкти, графіка

народився 1954 року в Польщі в Любліні
1974-1979 навчання в Академії Мистецтв у Варшаві
на факультеті живопису
1976-1981 - учасник та співзасновник
мистецької групи «Pracownia»
1977-1979 - співкерівник Майстерні «Dziekanka» (Варшава, Польща)
з 1979 року - учасник найвідомішої польської групи перформерів
«Академія Руху» (Варшава, Польща)
з 1982 - проводить авторський дидактичний цикл
у формі майстер-класів, теоретичних занять і лекцій
з 2007 - куратор щорічної Школи перформансу
в рамках «Днів мистецтва перформанс у Львові» (Україна)

бере участь у багатьох виставках, симпозиумах
та мистецьких маніфестаціях у Польщі
та поза її межами

МИХАЙЛО БАРАБАШ (UA)

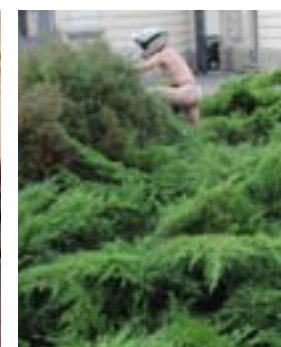

працює в жанрах: живопис, інсталяція, кінетик-арт, перформанс, ленд-арт, фотографія

народився 1980 року в місті Тернопіль (Україна)
1999-2005 навчався у Львівській Національній академії мистецтв (Україна), монументальний живопис
з 1998 – учасник всеукраїнських, міжнародних виставок та міжнародних пленерів (Україна, Польща, Словаччина)
2011 – стипендіат програми Gaude Polonia (Польща)
співзасновник та учасник мистецької формації «Кома» (Львів)

живе і працює у Львові (Україна)

МИРОСЛАВ ВАЙДА (UA)

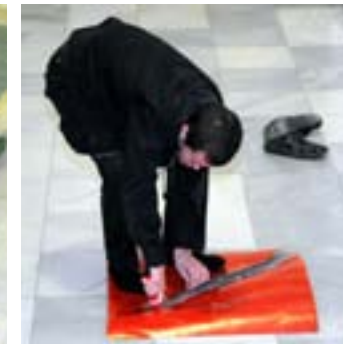
творює в жанрах перформанс, інсталяція, лендарт

народився 1977 року на Закарпатті (Україна)
навчався в Ужгородському
коледжі мистецтва ім. Адальберта Ерделі
та у Львівській академії мистецтв (Україна)

автор персональних та учасник
спільних виставок, проєктів, українських
та міжнародних мистецьких акцій
2009 – стипендіат програми Gaude Polonia (Польща)
з 2007 – співзасновник та учасник
мистецької формації «Кома» (Львів)

живе і працює у Львові (Україна)

МІХАЛ ДИАКОВСКИ (PL)

народився 1988 року в Польщі, в місті Бидгощ

закінчив Університет мистецтв в Познані (Польща),
відділення графіки та відділення візуальної комунікації

вибрані перформанси:

2011 – «Навінки» 13-тий Міжнародний фестиваль
мистецтва перформанс (Мінськ, Білорусь) /
«Прошу милості на розкішне життя», акція перед банком
PKO SA (Познань, Польща) /
«Умовні угоди», Галерея Академії мистецтв (Вроцлав,
Польща)

2010 – «Поширення», фестиваль мистецтв в публічному
просторі (Кельце, Польща)

ВЛОДКАУФМАН (UA)

працює в жанрах: перформанс, інсталяція, графіка, ленд-арт, гепенінг, сценографія, «видиво» (авторський жанр)

народився в 1957 році у Караганді (Казахстан)
1974-1978 – Львівське училище прикладного та декоративного мистецтва (Україна)
1978-1980 – Львівська політехніка (Україна) архітектура
1989-1993 – учасник мистецького товариства «Шлях»
1993 – співзасновник та арт-директор «Мистецького об'єднання «Дзига» (Львів, Україна)
2007 – співзасновник та учасник «Інституту актуального мистецтва» (Львів, Україна)
2007-2011 – координатор фестивалю «Дні мистецтва перформанс у Львові», куратор «Тижня актуального мистецтва» (Львів, Україна)
автор численних персональних виставок та учасник спільних проєктів в Україні та за кордоном

живе та працює у Львові

БЕНІ КОРІ (IL)

займається візуальним мистецтвом та перформансом

народився 1963 року в Туреччині
1971 року переїхав до Ізраїлю

1991 - закінчив Академію мистецтв та дизайну
Бецалель в Єрусалимі (Ізраїль)
2000 - студював щорічний майстер-клас мистецтва перформанс
під керівництвом Тамар Рабан

учасник локальних та міжнародних фестивалів та бієнале
у Франції, Польщі, Німеччині, Туреччині, Чилі та Великобританії

викладає візуальну комунікацію та мистецтво перформансу

живе в Тель-Авіві (Ізраїль)

КІНЕРЕТ МАКС (IL)

працює в різних жанрах і напрямках

народилася 1981 року, живе в Єрусалимі (Ізраїль)
2004-2007 – випускниця Школи візуального театру в Єрусалимі
2006-2008 – стипендіат
Американо-Ізраїльської культурної фундації
2007 – отримала заохочувальну премію
від HaZira Performance Art Arena
та Школи візуального театру (Єрусалим)
2008 – закінчила програму Студії мистецтва перформанс
(Тамар Рабан, Performance Art Platform) (Тель-Авів, Ізраїль)
2008 – бакалавр освіти і мистецтва, David Yalin College (Єрусалим)

з 2008 року активна учасниця Performance
Art Platform та перформанс-групи «Ensemble 209»
під керівництвом Тамар Рабан і Гая Гутмана
також арт групи HaZira Performance Art Arena (Єрусалим)

ЙОАННА ОҐРОДНІК (PL)

працює в жанрах: фотографія, відео-арт, відео-танець, відео-інсталяція, перформанс, відео-перформанс

народилась 1980 року в Польщі в місті Познань
2007-2008 навчання в Варшавській школі фотографії (Польща)
2008-2011 - навчалась в Університеті мистецтв
в Познані (Польща), відділення
мультимедійна комунікація, фотографія
2007 року працювала з групою театру танцю з Мадриду
«aboccavolta» у виставі «Cuando nada duele»
в 2007-2008 роках стала співзасновником
«Групи Готель», а до 2005 року –
співтворила групу імені Френка Заппи

«[...] в моїх мистецьких пошуках я досліджую простір -
і фізичний і уявний, та межі простору,
що визначаються через медіум в якому я висловлююсь. [...] мене цікавить простір між тілом і розумом, між виконавцем і глядачем, між зовнішнім та внутрішнім»

живе і працює в Познані (Польща)

СИЛЬВЕСТР П`ЯСЕЦЬКІ (PL)

народився 1986 року в Польщі в місті Битом
2007-2011 закінчив Університет мистецтв в Познані (Польща)
відділення графіки та живопису

вибрані перформанси:

2011 – «Bloody English!» галерея Post Office (Познань, Польща)
«Навінки» 13-тий Міжнародний
фестиваль мистецтва перформанс (Мінськ, Білорусь)

2010 – «KOŁO CZASU» фестиваль мистецтва перформанс,
Центр сучасного мистецтва «Znaki Czasu» (Торунь, Польща)
«SMOG» фестиваль мистецтва перформанс,
галерея Sektor I (Катовіце, Польща)

ТАМАР РАБАН (IL)

працює в жанрах: перформанс, скульптура, інсталяція, відео арт
куратор багатьох проєктів

народилась 1955 року в Ізраїлі
закінчила Університет Хайфи (Ізраїль) мистецтвознавство
її роботи неодноразово були представлені
на фестивалях, музеях, в галереях
в Ізраїлі та багатьох країнах світу

одна із засновників і актуальний керівник «Shelter 209»
(Бомбосховище 209), що є некомерційною організацією
та створена для розвитку міжджанрового мистецтва в Ізраїлі
засновник центру мистецтва перформанс у Тель-Авіві
«Performance Art Platform», а також є арт-директоркою
перформанс-групи «Ensemble 209» та міжнародного
фестивалю мистецтва перформанс в Ізраїлі «ZAZ»

викладає мистецтво перформанс
в мистецьких навчальних закладах, проводить семінари
та майстер-класи в «Performance Art Platform»

живе й працює в Тель-Авіві і Яффі (Ізраїль)

ВАЛЬДЕМАР ТАТАРЧУК (PL)

займається мистецтвом перформансу з 1989 року

народився 1964 року у Семятичах в Польщі
1985-1991 навчання в Університеті
Марії-Скłodовської-Кюрі у Любліні (Польща)
1999 - заснував Центр Мистецтва Перформансу
співзасновник Люблінського Товариства
Заохочення Образотворчого Мистецтва

2006-2010 - куратор фестивалю «Дні мистецтва перформансу
у Львові» (Україна)
постійно бере участь у найактуальніших фестивалях
перформансу в усьому світі

знаковим у його перформансах є питання часу
і простору, отих фундаментальних
питань, що ставляться у вимірі і
індивідуальному, особистісному
та визначаються історичною рефлексією
у філософському, історичному, географічному,
культурному і цивілізаційному аспектах

ВОЛОДИМИР ТОПІЙ (UA)

працює в жанрах: живопис, перформанс, інсталяція

народився 1979 року у місті Судова Вишня на Львівщині (Україна)
2003 закінчив Львівську Національну академію мистецтв (Україна)

автор персональних та учасник багатьох спільних
мистецьких проєктів, зокрема, показував
свої перформанси на таких міжнародних арт-фестивалях як:
«Тиждень актуального мистецтва» (Львів, Україна)
«L2» (Люблін, Польща)
«Ніч культури» (Люблін, Польща)

живе і працює в Судовій Вишні
та у Львові (Україна)

ЯКІВ ХЕЙФЕЦ (IL)

працює в жанрах:
скульптура, живопис, графіка, інсталяція, перформанс
куратор декількох проектів

1946 народився в Ізраїлі

викладає в Техніоні - Ізраїльському технологічному інституті
(Хайфа, Ізраїль) на факультеті архітектури
та у Шенкар - вищій школі інженерії
та проектування (Рамат-Ган, Ізраїль)

з 1975 року бере участь у виставках, мистецьких
акціях і проектах в Ізраїлі і за кордоном,
виступає як перформер в Ізраїлі
та Європі - Іспанії, Польщі, Франції, Німеччині

від 1982 було встановлено
понад 24 скульптури на території Ізраїлю:
в Єрусалимі, у Тель-Авіві, у Хайфі, у Герцлії

живе і працює у Хайфі (Ізраїль)

В`ЯЧЕСЛАВ МІЗІН АЛЕКСАНДР ШАБУРОВ (RU) АРТ-ГРУПА «СІНІЄ НОСИ»

творють у жанрах відеоарту, перформансу та ін.

російська арт-група, яка розробила проект «народницького сучасного мистецтва», демократичного за формою і змістом. як кажуть самі художники, їхнє мистецтво адресоване «піонерам і пенсіонерам» і зроблене «на коліні»

група утворена в 1999 році
зараз до складу групи входять В`ячеслав Мізін
і Александр Шабуров

«Сініє носи» вважають себе спадкоємцями «Сіней блузи», революційно-акробатичних агітбригад 1920-х роках
неодноразово брали участь у Венеційській бієнале та Московській бієнале сучасного мистецтва, безлічі інших фестивалів та виставок

роботи «Сініх носів» неодноразово викликали скандали, затримувалися митницею і були об'єктом судових розглядів. тому Мізін і Шабуров жартома титулюють себе «найбільш забороненими художниками Росії»

ШКОЛА ПЕРФОМАНСУ У ЛЬВОВІ
2009-2011

Ш К О Л А

ПЕРФОМАНСУ

Школа перфомансу у Львові 2009 - 2011

Пишучи про львівську Школу перфомансу, хотілося б насамперед звернути увагу на один аспект мистецтва перфомансу, що його часто ігнорують, хоча, як на мене, він має фундаментальне значення, а саме — освітній аспект. Перфоманс як відкрите діяння унаслідок, унаочнює процес креативності, а це має величезне значення для самоосвіти митця.

Позбавлені обов'язкових канонів, ми шукаємо нові дисципліни, нові коди автономної мови, щоразу особисто вибираючи для цього медійні засоби.

Школа — це не закрита лабораторія, це — освітній процес, відкритий для всіх категорій перфомансу і для будь-яких обставин самого мистецького акту.

В певному сенсі можна твердити, що заради потреб Школи було модифіковано структуру перфомансу. Перформер перетворюється на викладача, глядачі ж, через ролі учнів, наближаються до ролі перфомера. Завше актуальна для мистецтва проблема комунікації тут є визначальною: ми намагаємося оперувати мовою, опертою на досвід та прагнення учня-перфомера. Це і є найважливіше завдання Школи.

Викладач-перфомер, супроводжуючи учня, також виступає учасником впорядкування засад і правил новонародженої мови.

Найпростішою функцією викладача є ініціювання дії, віднайдення жесту, що запускає механізм Школи. Простір між учнем і викладачем — це простір спільного досвіду, спільних зацікавлень та рішень.

У Школі перфомансу не вивчають жодного канону — цей вид мистецтва живий, відкритий, він опирається обмеженням, схемам і застиглим дефініціям.

Все починається в просторі між учнем та викладачем, прямуючи до інтеграції з глядачем у конкретному місці, в конкретний час.

Важливим елементом Школи є, так би мовити, верифікація дійства, себто його публічна демонстрація. Це дає можливість переоцінки наших стратегій і відкриває перспективи подальшого розвитку. В цьому й полягає феномен Школи: закінчення відкриває шлях для наступних ініціатив.

Аналізуючи генезу такої концепції освіти, варто повернутися до 70-х років та до освітнього й практичного досвідів, які набувалися в просторах, локалізованих в авторських галереях та в експериментальних театрах Польщі. Проекти, зреалізовані в цих робітнях, позиціонували себе поза офіційними мистецькими школами і складали поважну альтернативу самоосвіти.

Хотілося б тут звернутися до досвіду галереї «Dziekanka» 1977-79 років. Цикл освітніх програм, організованих видатними польськими митцями у форматі творчої лабораторії, був спробою йти за покликом, а водночас — спробою аналізу альтернативного освітнього процесу. Ініціатори галереї „Dziekanka» вважали, що освітній процес повинен бути інтегрований у процеси найновішого мистецтва, мусить розвиватися паралельно з ними, послуговуючись матерією мистецтва та відповідаючи на його актуальні виклики.

За таких обставин найважливішою проблемою виявляється проблема викладача.

Вишкіл цей призначений для молодих митців і як партнерська програма ставить високі вимоги до вірогідності викладача, вірогідності художника. Важливим є унаочнення реальних зв'язків досліджуваної проблеми із власною позицією, власною творчістю. Отже, викладач у нашому випадку — це художник, що використовує аналіз власного творчого процесу як наочний матеріал для процесу освітнього.

Дозволю собі зацитувати власний текст з 1997 року, де говориться про освіту в таких школах-робітнях:

«Робітня не є додатковим навчальним предметом. Вона покликана допомогти художникові опанувати методику, нерозривно пов'язану з реальним простором, реальним часом, методикою, в якій надзвичайно важливими є співприсутність та співвідповідальність. Робітня породжує груповий досвід, проте основною вартістю залишається конкретний процес

та індивідуальний результат — запитання й відповіді, котрі формулюються від власного імені й на власну відповідальність. Передбачаються співпраця і конфронтація викладача та учня на рівні особистого діалогу, незалежно від чисельності групи. Стирання межі між «учасником» та «ведучим» відкриває можливості для автодидактики в рамках навчального процесу. Шанси на такий результат дає активна, усвідомлена присутність. Присутність, якої вимагає мистецтво, — це присутність креативна, відтворювана, невідворотно спрямована на пошук нового, актуального статусу.

Сучасне мистецтво в доволі незвичний спосіб трактує проблему активної присутності творця та активної присутності глядача. Накладаючись одна на одну, ці активні присутності стирають між собою кордони, моделюють простір для нової рефлексії, нової вразливості. Обов'язковість активної присутності глядача не обговорюється — він повинен слід у слід йти за художником, витворюючи своє власне поле для рефлексії та креативності. Нерідко й художник прямує за глядачем, відкриваючись для його творчої присутності, вмикаючи власну вразливість. Щоразу частіше спільні простори творчої присутності породжують спільний досвід, який і є метою діяльності робітні.

Сфера діяльності робітні обіймає необмежене, відкрите поле, вільне від будь-яких нормативів, технік, доктрин чи спеціалізації. Ми прагнемо взаємної інспірації, конкретним результатом якої була б самореалізація, відповідально висловлена думка, слово».

Перший сезон Школи перфомансу відбувався у Львові в 2009 році. До нього було видано каталог із проблематики перфомансу як інтермедійної дисципліни. Два перші сезони Школи не були означені конкретною темою чи проблемою, можна сказати, що стосувалися вони фундаментальних засад мистецтва перфомансу та їх індивідуального переосмислення.

Оскільки, не зважаючи на місце і час, актуальною проблемою мистецтва залишається характер та ефективність комунікації, я вирішив назвати цей цикл «Простори візуальної комунікації». Паралельно мною опрацьовані засади майстерні мистецтва перфомансу, оперті на двоступеневу модель академічної освіти.

Школа перфомансу (заняття I-го ступеню)

Простір — час — присутність

Мета навчання в школі перфомансу — здобуття навиків конструювання акцій та дійств на підставі розпізнавання структурних та суспільних особливостей простору. Йдеться про практичне опанування поняттями на кшталт простір, місце, дистанція. Вводиться також поняття проксемики, що обіймає проблематику глядацької аудиторії та використання простору людиною.

Навчальний процес наголошує на значенні постійних форм (об'єкт, елементи архітектури, природа), трактуючи їх як чинників, що моделюють поведінку людини. Також школа перфомансу вчить визначати місце як ключовий пункт просторового дійства. Усвідомлений вибір місця як результат аналізу окремих фрагментів обмеженого простору (центр, край, периферія) дозволяє розгорнути дискусію про суспільні та естетичні наслідки такого вибору.

Наступним завданням є знайомство з механізмами творення особливої мови перфомансу та з фактором, що виразно детермінує перфомера, а саме — присутністю в просторі акції. Масштаб, пропорції людини, її анатомічна будова відіграють визначальну роль у програмуванні мови перфомансу. Виводиться знак довкола особи перфомера (тіло, силует, постать, слід, пам'ять).

Одним із елементарних понять, які аналізуються в школі, є час. Перфоманс трактується як процес, розгорнутий у часі. Важливою проблемою видається використання

часу та усвідомлення його проминальності як механізму вичерпання перформансу. Аналізується поняття кінця як логічного наслідку не лише стратегії, а й фізіології та використання матерії.

Трактуючи перформанс як подію інтермедійну, ми розглядаємо його зв'язки (межі, взаємовплив, взаємопроникнення) з такими традиційними дисциплінами, як скульптура, малюнок, візуальний текст тощо.

Школа перформансу (заняття II-го ступеню) Стратегія

Завданням школи є побудова стратегії, в якій ключову роль відіграє месидж (повідомлення), що виникає з присутності митця в певному, окресленому просторі.

Усвідомлюючи характер модифікації мови перформансу в стосунку до приватного простору та простору публічного, ми мусимо також усвідомити руйнування кордону поміж жестом внутрішнім і жестом зовнішнім. Елементом стратегії є також здатність створювати напругу, пов'язану з творенням критичних станів. Аналіз сенсів і значень перетину меж (звичаїв, фізіології, табу, жанрів) пов'язаний із усвідомленням існування критичної точки, а також — із прогнозуванням наслідків її переходу.

У просторовому дійстві наголошується роль об'єкта як партнера людини. Важливим є усвідомлення перфомером потенціалу й візуального значення власного тіла, постаті etc. Істотним елементом формування месиджу (повідомлення) є свідоме оперування просторами відкритими й прихованими — тож можна вибудовувати стратегії, що беруть за основу такі поняття, як таємниця, фрагмент, селекція, маргіналії тощо. Наслідком використання сфери потаємного може бути дефіцит і — як наслідок — пошуки еквіваленту. Пошук альтернативних рішень — це також один із елементів побудови стратегії перформансу. Публічний простір, потрактований як альтернатива лабораторному характеру приватного простору, вимагає нових стратегій. Митець-перфомер стає ініціатором суспільної події. Це вимагає переосмислення таких понять, як обшир, масштаб, мова, глядач. Постать глядача становить важливий контекст перформансу, особливо істотний в публічному просторі. Іншою проблемою видається освітня функція перформансу як дисципліни відкритої, що становить своєрідний бонус для глядача, який шукає нових форм комунікації, орієнтованих на цінність безпосереднього контакту з іншою людиною.

Програма Львівської Школи — це живий організм, що перебуває на певній стадії розвитку, знаходиться в постійному процесі еволюції. Умови для його розвитку формують як мої власні мистецький та викладацький досвіди, так і ідеї запрошених митців та теоретиків мистецтва, і врешті — найважливіше — креативна енергія учасників Школи.

Гостею першого сезону була кураторка й теоретик мистецтва зі Швейцарії Сибілла Омлін. Тоді вона репрезентувала артистичне середовище Базеля, а нині обіймає посаду директора Школи Мистецтв у кантоні С'єрре. Я просив її, аби вона представила дещо інший аспект мистецтва перформансу — з перспективи куратора, який працює на організаційно досконалому швейцарському ринку мистецтв.

Йшлося про те, аби учасники Школи познайомилися з механізмами промоції мистецтва перформансу, та способами ініціювання кураторських проєктів як акцій суспільних та освітніх.

Подібну роль у другому сезоні відіграли лекції Гжеґожа Борковського, куратора й редактора часопису «Obieg» (Центр Сучасного Мистецтва «Zamek Ujazdowski», Варшава) та Вальдемара Татарчука, художника, куратора, директора галереї «Labirynt» (Люблін).

У 2010 році програму навчання доповнили два проєкти Тамар Рабан (Ізраїль) та Барбари Штурм (Швейцарія). Нам хотілося б, аби наші студенти мали можливість одночасно знайомитися з різними освітніми методиками, усвідомлюючи різницю не лише на рівні мови мистецтва, але й на рівні методології.

Останній сезон 2011 року отримав назву «Межі простору». Пропонуючи цю тему, мені хотілося знайти з учасниками школи точки дотику в багаторівневому масиві значень, тенденцій та особистого досвіду. Мене завжди цікавив контекст, у якому розглядають поняття «межі» люди, чиї досвід, емоції та прагнення мені невідомі.

В контексті міждержавних кордонів чи кордонів політичних систем, де переважають категорії заборон та насилля, поняття «межа» в суспільній свідомості надто однозначно пов'язано з поділом.

В центрі зацікавлень опинилася постать учня як така, а учнівські реалізації увінчали навчальний цикл. Мені дуже залежало, щоби перебіг навчання дозволив кожному учневі бодай двічі презентувати власну роботу, щоб вона стала предметом взаємних дискусій та критичного аналізу. Уникання помилок, усунення надміру, шліфування мови — усе це було нашим завданням в останньому сезоні, що передував публічній презентації.

4 жовтня 2011 року
Януш Балдиґа
куратор Школи перформансу у Львові (2009-2011)

DAYS OF PERFORMANCE ART IN LVIV 2008-2011
SCHOOL OF PERFORMANCE IN LVIV 2009-2011

LVIV 2011

The essence of performance art is meeting. That direct meeting between an artist and spectators creates a particular tension hardly to be found in other genres of art. The authenticity of the mentioned meeting is one of the mandatory conditions of any performance. The meeting takes place at a particular time in a particular place and under certain circumstances creating a unique, exceptional context of a performance. This context can be neither rehearsed nor reproduced – it's a unique one absolutely. Another immanent characteristic of performance is its ephemeral character. Performance is the only /sole one/ art genre capable to express temporality. An artist-performer does not create objects, he does not leave any tangible artifacts. The performance is an action in real, present tense to become the past in the face of the audience. Nothing is left but a memory. The performance challenges future. And actually the last one does not exist - it's a default entity, a virtual one. Future time – it's only some grammatical construction. Real time ends here and now.

What is the importance of that statement for performance art? Utmost. Equally for both the artist and the audience. As it's quite a different pair of shoes – a piece of art to be one of many and to be the last art work. According to Zbigniew Warpechowski every authentic performance-art event has to propose a new definition of the art of performance, and in its turn, every performance should put forward a new definition of that kind of art. Warpechowski realises that his postulate is almost impracticable, but he believes that the bar should be set as higher as possible.

Let's return to the theme of a 'meeting'. The meeting between artists-performers is very important for the development of that art field. It offers opportunities for a dialogue and confrontation of ideas, for different ways of communication and different creative directions.

The Days of Performance Art Festival was initiated by Yuriy Onuch, Director of the Polish Institute in Kyiv and in 2006-2007 it was held in Kyiv, but since 2008 - permanently settled in Lviv. That fact has resulted in the development of more active contacts between performance artists from Poland, Ukraine, Belarus, Lithuania, Israel, Switzerland. One of the major values of the Festival is its succession of generations. The Days were participated both by the Polish performance art classics (Zbigniew Warpechowski, Jan Świdziński, Janusz Baldyga, Zygmunt Piotrowski), the Ukrainian ones (Vasyl Bazhay, Vlodko Kaufman, Yuriy Sokolov) and middle generation artists, as well as debutants. Among the latter ones an extremely important group was represented by the participants of the School of Performance making the first steps in their artistic journey.

It is worth quoting the words by Jan Świdziński: [...] There are no conflicts caused by different interpretations of freedom at the festivals of performance art - not always we could understand each other, but we love each other and we encourage, stimulate each other [...] We are talking not about the aesthetics of performance. We are talking about the clean «count» signal of expression, the one free from noises [...]

october 11, 2011
Waldemar Tatarczuk
curator Days of Performance Art in Lviv (2006 – 2010)

Lviv

Days of performance – days of perform manse – holidays

My English is quite poor but I have to write my text in English to be translated into Ukrainian. Writing in English happens to be similar for me as to do a performance. In each performance of mine I'm using elements which are not familiar to me and try to perform them in the best way that I can. It requires extra efforts, reveals unexpected insight and the results are sometimes the main point of the performance, some kind of a fortunate failure.

This prologue is coming to enlighten the title of my essay which contains an English term that I discovered by chance while trying to compose a 'sophisticate' phrase in a foreign language. The term MANSE (mansion, big house, church house) that happened to be rhymed with performance and which I first met, turned out to be the essence of both: of my own performance in the festival that was based on my visit in my lost family house in Kovel (a big house by the Russian church) and of the idea that the framework of performance art can be for the artist a kind of a metaphorical shelter/temple/home. That was the way I experienced these 3 days in Lviv – days of performance – days of perform manse, I was under the same roof with my family/community.

Lviv used to be the center for four cultures: Polish, Ukrainian, Russian and Jewish. This festival was a meeting of one community existing in the meta-culture zone. In this community gathered artists from Poland, Ukraine, Russia and Israel exploring the essence of the human body, spirit and ethics.

Performance art has variant phases, performance artists have diverse attitudes. It has been always almost impossible to define this phenomenon; its nature is its changeability. As a live and immediate art action the performance is expected to be as relevant and true as possible, each performance in its specific way and the whole phenomenon in the way it challenging the society, artists and spectators by its total power. Total but not totalitarian. Sometimes I hear dogmatic declarations of how performance art should or shouldn't be. In this case I would answer that I will never be a soldier of any performance army and will never obey any of its rules, but I am happy to be part of this independent, diverse and constantly updated and yet authentic art appearance. For me this is the meaning of being live and awake. This is the meaning of life. This is the meaning of freedom. Performance art events are creating a time of life in amplification/intensification/magnification. But in the same time allow the simple and the non-monumental cases to take place and time. Holidays.

In the last evening of our stay in Lviv, after the performances finished, my Israeli colleagues and I were hungry. We went to eat in the «Cabinet coffee», trying to digest the last performances and the whole event. At the same time in the Museum of Ideas took place a discourse about performance art. Our dinner took a while and after finishing we rushed up to the museum, hoping to still hear some of the discussion. Surprisingly we found most of the artists still there, we found students still there, we found the organizers still there and audience there and we found out that the hunger for the art action was rather stronger and the way of digesting it was thorough. «Dzyga» offered to us a top quality choice of food but left us even hungrier for that nourishing act of art. This last evening in the Museum put all of us in a position of; let's say, solidarity, even though this sort of solidarity was based on dialectical points of view and the strong need to express them. It was for a moment an arena of ideas and arguments confrontation, tension which was resolved out by vodka and honey, a point of conflict with the manner of brotherhood, all this was performed by very committed artists with a strong conscience and consciousness. Aren't all these the components of a good performance?

This moment actually took hours, without satiation. A very important element of the performance, or let say one of its dimensions, is the time. In many of the western, «modern» countries, one hardly can find time to «waste». Even not an artist, especially in the art market. In Lviv I met so many people «wasting» their time, not only the «time based artists» but also the audience, waiting some time hours for the performance to begin and then for the performance to finish and then they took more time to reflect over it.

I have not the habit to go out for vacations, taking time off from the routine of daily life and work is not an option for me as I have no routine. Nevertheless, I consider my function as a performance artist as the search for the «off time» within the «off culture» of the «off life». So the act of being hosted 3 days in the manse of performance, performing a time off of an 'offoffoff art' (referring to off off Broadway) as a radical action in a powerful historical city, and being wellfed makes it actually as the perfect holiday.

Yes, holidays, indeed.

october 17, 2011
Tamar Raban
curator Days of Performance Art in Lviv (2011)

Even nowadays performance art is often considered to be only a parallel/accessory genre. Many artists apply it as an accompaniment. Mean, mostly performances are presented at the opening ceremonies of major projects or solo exhibitions where they are perceived more likely to be a business card of an artist, a sort of illustration but not an independent genre.

But I would like to talk about performance art as a self-contained genre, the one that in Ukraine is at an early stage of development.

So, what does performance art mean for an artist and for a spectator?

I think performance art was regarded as something secondary for a disagreeably long time. Wrongfully.

Once, a certain Polish artist, a friend of mine, said that if we put a suitcase on a green grass in a field it could be both a masterpiece and rubbish. Performance art is strongly leveling already fragile borders between an art work and its substitutions.

Performance art is an accumulating genre. And it is a sort of the litmus test to reveal the deepness, thoughtfulness, meaningfulness of an artist in regard to his/her creative energy. The way an artist is presenting his performance, the way he is performing it, the way he is present in/within it make it immediately evident, obvious (especially for performance art experts) whether the performer is just a beginner or a superficial artist or he is a mature with deep feeling of the form and the content master. Often performance art is a 'dangerous hoarse' to be harnessed by a novice or by those who use it only as a visiting card

Based on my personal experience I'd like to note: *the shortness/impermanence of a performance action (in most cases)* is its major importance as well as its attractiveness and zest.

I'm often invited as a theatre stage designer, so I can easily compare a performance and a spectacle. From the point of view of astronomy, we can talk about a «black hole» and an ordinary star. A black hole is infinitely small and possesses a super powerful energy. It is precisely the 'small' form of performance art that can convey a tremendous depth and power – that postulate is essential to understand the genre, and it's very difficult for comprehension at the same time. So as, you have to master your skills perfectly, to such an extent that to be able to convey in a short time enormous power of the creative act performed by you.

To my mind it's very important to understand that *performance art is an impromptu genre*, because despite an elaborated script but depending on where, when and for whom your performance is held, the changes may be radical and thus – totally unpredictable. But you must follow these changes, you have to follow the newly-built scenario that is leading you. This is one of the tenets of a good performer.

Performance art can be considered as *contact-art*.

Returning to the 'performance-spectacle' comparison - unpredictable situations may happen while a theatre spectacle as well (ex. an audience's replica) and an actor may react to it, but still he'll bring an action to the predictable end and he'll never violate the general frame of a spectacle. Performance art does not exclude even physical 'intervention' of the audience that may cause absolutely unexpected changes and accordingly it may transform beyond recognition a well-conceived situation; yet you have to bring your action to an end but under the laws that are imposed by others, with the construction that is destroyed by others; but your art work must be unscathed and completed. And that is a very serious test for any performer.

Another component indispensable for a performance action to be considered as the completed one (it concerns solely the person of an artist; perhaps even at the subconscious level) – the moment when «*something is happening with a performer. That can be described as: «Yes, it's done» or «drive», or the «moment of Truth», "creative orgasm»*. It is the peak of creative accumulation, after that an author is able to manage the process wholly: he knows how to proceed his performance, when and how to finish his work or how to stop it or how to leave it.

And one more comparison with the theater: the *creator of a performance action* is as it's screenwriter as a director and actor and even a ritual, an installation or even an object/thing. *He plays the role of himself, with himself and for himself.* And that action is observed by spectators located very closely. Therefore it is really easy to notice falseness, a bad or shallow actor playing, fullness or emptiness of what is happening. I mean, the audience is very difficult to be cheated.

Why isn't performance art popular?

Maybe it can be explained by the absence/lack of the national performance art school and traditions. But on the other hand, which way might they have occurred? As even those artists who in the Soviet times were occupied with contemporary art 'by stealth', haven't investigated the art of performance.

As for me (and I'm involved in performance art for about fifteen years) it has taken me a lot of time to explore it, to feel it and to choose it as my major genre. Many artists do not want to «waste» those fifteen years, they do not want to stuff their heads with it but prefer to work in «familiar», already tested by time genres. Besides it's an intangible genre, to put it mildly. At least, in our country it's quite impossible to sell it as an art work. At best, performances can be 'caught' by photo or video but it is unlikely we could find people ready to acquire them as intellectual property. The reason is - ignorance.

However, there is the tendency of encouraging changes. In Ukraine the festival of performance art was launched only in 2006 (not to be compared to Baltic countries or even to Belarus). Besides, the festival held in Kyiv was established by the Polish Institute. Then in 2008 there was a successful attempt to transform it into the TYZHDEN/Week of Contemporary Art format held in Lviv. That was an effective decision – the festival «feels to be at home» in our city. And maybe due to the School of Performance (2009) conducted within the Days of Performance Art in Lviv, many people have realised that the genre of performance art is something much more serious than just a wrapping or a visiting card, that performance art easily bares the nerve of creativity, and the given understanding is very important to determine (to recognise) performance art as the independent genre.

I think that conduction of the TYZHDEN/Week of Contemporary Art and the Days of Performance Art in Lviv, as well as the School of Performance may bear successful fruits. The first two years could be regarded as an 'early stage' and there's no reason to speak about serious results, but in 2011 the School has evoked the resonance and it has 'graduated' several artists whose works are worthy of their public presentation. To my mind, the attitude to performance art, the interest in it are gradually changing and increasing, so now we can talk about performance art as the genre that has started its creative evolution in Ukraine.

october 15, 2011
vlodkaufman
art-director of Art Association «Dzyga»

Introduction to reflections of the Performance Art

Trying to find the definition of performance art I would like to admit its visibility and overt presence as the primary determinants of the fact of its execution. Enhancing the value and importance of overt presence we push the boundaries of performative acts far beyond the area of performance language.

Is it possible to analyze a contemporary drawing ignoring the process of drawing, or a sculpture by omitting the time and the process of carving? Is it possible to analyze the marathon focusing only on the exhausted figure of the finalist?

Performance actions highlight the causes, provide them with the highest significance and ignore their effects. Looking at a classical sculpture we pay attention to the traces of tools because they allow us access to the process of investigation, to such or other conclusions, we obtain a 'certificate' (or even a signum) of the time the sculpture was created at.

The traces of a tool draw our attention to the process, like the worn-out sneakers of an Ethiopian marathoner is the best evidence of the exhaustion caused by a marathon race. They are «material evidence» of reality but at the same time they testify to the existence of secret, mysterious spheres present our life. The traces of a tool as well as the traces of a process reveal, disclose the process/course of the action and lead to the results which we are witnessing at the moment.

That's why often used by me the notion of 'performance-object' means here 'the instrument for expression' (to illustrate reality) or 'the instrument for disclosure' (to reveal it).

A few years ago the conference on performance art problems held at one American university was entitled by a hybrid-word - «glocalization.» Thus, two antagonistic concepts: localization and globalization were combined in one.

So, we are in search of our own, private and even intimate localization within the unlimited global space.

That almost ritual abolishing of borders makes us remember about their un-existence in connection with each our choice /selection of a place. While looking for privacy we unintentionally invoke the context of globalization. Therefore, despite of the non-existence of borders (or rather the tendency for their elimination) we are trying to find our strong personal boundary points. The borderland area, treated as the space for localization of our gestures, expressions or our immobility, reveals its most important value - the potential of the «no man's land»

In my work I pay attention to the function of a sign/symbol/signal included in the processes of performance art; within the practice of performance I interpret it to be a primary, elementary, and an indivisible one.

The whole course of my work affirms my desire to find within the external substance the 'sign' substance of what is regarded as internal substance.

Regardless of localization and territorial demarcations I treat the sign within the frames of performance art to be an internal signal, an internal communication. So, I do think that adjective 'internal' is the basic element to describe the performance language, and it is relevant to performance art as a whole. To my mind, the imperative of 'interior' distinguishes performance art and so called 'performatics'. This kind of art carries in and carries out the 'sign' from the sphere of a private ritual.

A lit ritual candle (a sort of 'to protect from thunder') becomes a platform of safety despite the danger to provoke fire-damages. Those candles are regarded to be a secure protection/boarder; the fire of lit candles create an impassable line assisted by faith and intentions of those who are present.

I'd like to draw attention to the often underestimated or even overlooked educational aspect of performance art. I regard educational and self-educational processes based on the experience of performance art as an 'intermedia fact' located in autonomous space, in between defined disciplines and problems.

Performance art (as public phenomena) reveals/disclose the process of creation and it is of

very strong connotation with educational processes, or to be more precise – it pursues educational tasks and goals. To be free of existing canons we are trying to find codes of a new autonomous language based on our own choice of communication.

Reflections and facts presented in the given text are those that usually clarify problems/ themes and determine space/a place, scale and duration of my performances.

I do realise that (as accustomed) everything that is going to happen between the delineated reflections will define my 'current' status. It is connected with my need to extend/increase my space with a help of positive messages. So, let me conclude with the auto-quote:

«By analyzing my own gestures and actions, I realise that I'd like to be on the side of those who make surroundings more valuable or at least - if unable to do more - express such aspirations.»

Performance art analysis – errors and crisis

There is a new fundamental notion-instrument mean, the one possessed by a performer.

According to Yi-Fu Tuan / Space and Place: The Perspective of Experience./ a human body not only occupies space but also it is able to operate space if there is a needed. The body is a « living body» and space is a space constructed by man.

Performance interpreted as a rooted fact, the one that doesn't need to be repeated is strongly exposed to an error which may result in a crisis.

Considering a potential error as the feature of performance art, we can assume that the value of performance art that opens the possibility for the penetration of new spaces, is the crisis and the natural necessity to leave its sphere of influence.

Usually we speak of the need or desire to emerge from the crisis as an oppressive situation which is difficult to bear and accept. Realizing the potential of the crisis, we could construct such a model of a performance action where the plan «to bring to the crisis» could be a part of the conceived strategy. At the same time an attempt to 'exit' crisis as a public, visual act is the immanent matter of performance. The problem is the unknown/obscure and connected with it risk of injury, failure or absence of any articulation disorganizing and confusing observers. The crisis as the consequence of errors seems to be obvious, but I try to avoid errors that are shallow, devoid of potential, I treat them as an undesirable phenomenon, as something that has no place in the strategy of my performance, I try to do my best to avoid it.

But the situation where the instrument is my body, its condition, but primarily - its measurement parameters, can bring to the extreme situation, to the generated by nature error as a consequence of hasty decisions or insufficient knowledge of the matter.

When I think about using the weight/ burden perfectly synchronized with my body and its abilities, then it approaches the limits of my abilities and it seems that even another 100 grams will be too much and can overflow the barriers of my condition.

For a spectator/viewer I'm a confrontation-provoker of such categories as weight, distance, height or minimum and maximum. Then the crisis can be attributed to the passage of time and it may be resulted in this or that state of my health, memory, accuracy... I've mentioned already the concept of safe stillness/ immovability and I'd like to return to the space of crisis applying the concept of security and ask the question: is performance art a safe phenomenon? This seemingly absurd question makes sense when the notion of security is combined with the concept of assurance. Considering performance to be a reductive action, freed from the excess of forms and expression, we should also cover the issue of assurance instruments.

The audience do exists

Spectators positioned outside the zone of scene control are considered to be a part of an action. Permanent visibility enforces compliance with the rules of the zone. The demonstration of respect may be motivated by the desire to make a good impression or to avoid the punishment.

The observer inviolately located outside the zone enhances and reinforces the importance and value of the borders. The observer adopts socially acceptable and desired role of the controller.

The error of such polarization – the spectator is removed out of the context of «internal definitions» provoked by performance action. The viewer is a co-creator of the definition of performance. His/her relationship with a performer shapes a real, I'd say, a complete space of performance.

The spatial relations like: near - far, low - high construct the semantic structure of the performance space to be often based on clear and ,so to sa , energetic combination of contrasts.

According to Yi – Fu Tuan, at least since Plato times there is the belief that the human eyes are like a stream of rays, this belief has survived the Middle Ages, it's still alive. Another widespread belief reiterates that shadow always falls behind a man, although in practice we know that this is not always just like that. In the category of space behind the time associated with the past, the space in front - with the future. The facade shows certain claims, the rear is always unpretentious.

We've talked about the need to discern the details of our human existence, the ones that are selected, and included in the communication process, we'll talk about general issues from the point of view of one particular man.

That level of communication is considered to be of the fundamental importance for performance art. In 1989 the Art as a Private Gesture symposium took place in the city of Koszalin. In my opinion this title seems to be an interesting item to describe the practice of a performer.

The symposium has attempted to define or at least to indicate the importance of a personal or even an intimate artistic act. Performance is the art of social communication within the multilevel dimension, but the starting point is always a particular person addressing to another one.

Referring to the title of the Koszalin meetings I'd say that this is the art of a private gesture and within the public space it refers to the problems of human status, restrictions, desires and emotions.

october 4, 2011

Janusz Bałdyga

curator of School of Performance in Lviv (2009-2011)

The School of Performance in Lviv 2009 – 2011

Writing about the Lviv School of Performance, at the outset I would like to draw attention to the often overlooked but, to my mind, fundamentally important in the art of performance aspect – mean, educational aspect. Performance as an open action, the one that reveals all lowdown of the creative process, strongly encourages self-education.

To be free of existing canons we are looking for the regulations and codes of some new autonomous language based on our own, personal media / means of informational transfer/ choices.

The School – is an open educational process but not a sealed laboratory, it's a free open process so to speak, 'to suit every performance taste'

In a sense, we can say that for the sake of the School the structure of performance was modified. A performer becomes a teacher and spectators (in this case — in the role of the School students) aspire to the role of a performer. The problem of communication /always relevant for art/ on this occasion is a paramount one: we try to use language based on experience and aspirations of a student-performer. And that is the most important, priceless value of the School.

A teacher-performer while the process of patronizing his student also participates in the process of organising and regulating the rules and principles of that new emerging language. The simplest function of a teacher is to initiate an action, to find a gesture capable to activate a living organism of the School. The distance between a student and a teacher is a space of common experience, curiosity and decisions.

We do not teach any of the canons — this kind of art is alive, open, it resists restrictions, entrenched patterns and static definitions.

It all starts within the space between a student and a teacher to be integrated with a spectator in a particular place at a particular time.

An important, essential element of the school is its present-time verification and therefore its public demonstration, which may re-evaluate our strategies opening up prospects for next actions. The phenomenon of the School consists in the following: every finish paves the way for future initiatives.

To analyze the genesis of that concept of education, we should go back to the 70s and to the educational and practical experience acquired within the space of author's galleries and experimental theaters in Poland. Those 'workshop projects' realised outside official art institutions were attractive and wise alternatives of self-education. Here I would like to refer to the experiences of the Dziekanka Workshop (1977 – 1979). A series of educational workshops conducted by the eminent Polish artists were an attempt to establish and to analyse the alternative educational process. As the initiators of the Dziekanka Workshop we realized that the educational process had to be integrated to the processes of contemporary art, it must evolve in parallel, involving the matter of art and responding to its current challenges. In such circumstances the most important problem is the problem of a teacher. A workshop is addressed to young artists, and to be a 'partner affair', at the starting point it puts a serious problem of the credibility of a teacher — credibility of an artist.

At the workshop it's important to realise real relationships and problems in terms of your own vision, your own creativity. So, a teacher-artist reveals his own creative process as the basis for the proposed educational process. Let me refer to my text written in 1997 and describing the occurrence of workshop education.

"The workshop does not duplicate known identified educational processes. It creates methods to be strongly empowered in real space, real time, it raises the status of co-presence and co-responsibility.

The workshop generates the group experience but individual processes and results, answers and questions on your own behalf and at your own risk, are of very important and fundamental value.

I assume cooperation and confrontation of a teacher and a student on the level of the personal dialogue regardless the number of participants in the group. The deleting of boundaries between a participant and a tutor opens the possibility for auto didactics in the educational process

The chance to achieve such a result is provided by an active, conscious presence. The presence required by art is to be a creative presence, permanently renewed and constantly seeking for a new and actual status.

Contemporary art quite unusually treats the influence of the active presence of an artist and the active presence of a recipient/spectator. Those two 'active presences' usually overlap each other blurring mutual borders and create the possibility for a new space for reflections, for a new sensibility. An active presence of recipients/the audience is an indisputable factor; they have to follow an artist, so to say — to «hunt» art occurrences and thus creating for themselves their own autonomous fields for reflections and creation. Surprisingly often they /spectators find an artist to be closely nearby and to be open, sensitive to their creative 'presence'. Increasingly, the common presence of creative spaces generates common experience (the goal of the workshop). The range of workshop activities relates to an unlimited, open field free of any standards, techniques, doctrines or specialisations. We strive for mutual inspiration, which may result in a concrete form of self-realization, responsibly expressed opinions, words.»

In 2009 there was the first graduation from the School of Performance in Lviv. For this purpose we have elaborated the catalogue (a sort of a «guide for dummies») considering the art of performance to be an intermedia discipline. The first two School's seasons were not restricted to any specific theme or problem, so to say they were related to fundamental principles of the art of performance and individual rethinking processes.

Taking into account the fact that despite the time and place, the urgent problem of art is the nature and effectiveness of communication, I decided to title that stage — The Spaces of Visual Communication. At the same time I worked out the principles of the performance-art workshop built on a two-stage model of academic education.

Workshop of performance (Stage I) Space — Time — Presence

The aim of educational process at a performance workshop is to gain the skills of constructing actions based on the identification of structural and social determinations of space.

We can talk here about practical mastery of the concepts such as space, place, distance. The notion of proxemics relating to the theory of observation/ audience's area and the use of the space by a person is introduced as well.

The educational process stresses the importance of permanent, stable forms (object, elements of architecture, nature) treating them as a factor that stimulates and models human behavior. The workshop teaches the skills of organising the place as a key point within spatial activities.

Conscious choice of the place (the consequence of the analysis of specific fragments of the limited space) like a center, edge, peripherals gives you a chance to discuss the social and aesthetic consequences of that choice.

The next goal is to understand the mechanisms of creating a special performance language, to understand the factor that clearly determines a performer mean, the presence in the space of action. Scale, a person's proportions, his/her anatomy play a paramount role in the programming performance language. The body/person of a performer is circled by a sign (body silhouette, figure, trace, memory).

Performance is treated as a process displayed in time. One more major problem — while 'exploiting' time we are conscious of its transiency that is considered to be a mechanism of the performance's depletion. We analyze the notion of the end not only from the point of view of the logic, but also from the point of view of physiology (or 'consumption of matter').

Interpreting performance as an intermedia fact, we consider its relations (limits, interaction, interpenetration) with traditional disciplines such as sculpture, photography, visual text, etc..

Workshop of performance (Stage II) Strategy

The aim of the workshop is to build a strategy where the message based on the presence of a performer in a given concrete space, plays a key role

We regard the character of the performance-language's modification in the presence of both the private and public space.

We must be aware of the border's obliteration, a sort of decussation between an internal gesture and an external one.

One more element of the strategy is the ability to create the tension associated with the creation of critical situations. We analyse the meanings and significance of intersections/decussions (customs, physiology, taboo, genres).

A spatial actions emphasize the role of the object as a partner of a man. We should be aware of the potential and the visual importance of our own body, own figure, etc... An important element of the construction of our message is our conscious operating of spaces: an open and an ulterior (hidden, secret) one. So, we can build strategies based on concepts such as mystery, fragment, selection, marginalia. The consequences of the 'secret' sphere's applying may result in the deficit and thus — urging searches for equivalents.

Search for alternative solutions is one of the elements to build the strategy of performance.

Public space as an alternative to the 'laboratory-character' of a private one — requires new strategies.

An artist — performer becomes the initiator of a public act. That requires a rethinking of such concepts as scope, scale, language, audience.

The audience is an important (obligatory regarded) context of the performance, the one particularly valid in public space.

Another problem seems to be the educational function of performance as an open discipline, a kind of bonus for a spectator who's looking for new forms of communication based on the value of direct contact with another person.

The Lviv School programme is a living organism existing in a permanent process of development.

That process is ensured and stimulated by my own artistic and educational experience, by the ideas of invited artists and art theorists, and by the third perhaps, the most important element of the triad — the creative energy of the School participants.

The guest of the first season was Sibylle Omlin, a Swiss curator and art theorist representing the Basel art community, currently she's the director of the Cantonal School of Art in Sierre. I asked her to present somewhat different aspect of performance art — from the point of view of the curator operating within the optimal organizational conditions of the Swiss art market.

The idea was to provide participants with the mechanisms of the performance art's promotion, as well as initiating of curatorial projects (within social and educational ideas).

In the second season the similar role was played by Grzegorz Borkowski, a curator and editor of the Obieg journal (the Centre for Contemporary Art Zamek Ujazdowski in Warsaw) and Waldemar Tatarчук, an artist and curator, the director of the Labirynt gallery in Lublin.

In 2010, the School programme has been enhanced with two projects: by Tamar Raban from Israel and Barbara Sturm from Switzerland. We wanted our students had the opportunity to get acquainted with several educational methods, we wanted they felt the diversity not only at the level of the language of art but also at the level of different educational methods.

The last School season in 2011 was entitled The Boundaries/Limits of Space. Proposing that theme I wanted to try to establish contacts with the participants of the School in the area of multi-level meanings, trends and personal experiences. I was always interested in the context where the notion of boundaries/limits is regarded by people whose experiences, emotions and aspirations are not familiar for me.

The context of borders between countries and political systems was always attractive for an artist and his reflections; it generates the notions like 'limitation', 'violence', 'division' that seemed to be correctly perceived and firmly settled in public consciousness.

Students were placed in a central, pivotal position and their creative realisation (own performances) have «dotted the i's and crossed the t's» of our educational cycle. It was urgently important for me to organise the training process in a way each student had a chance to present his/her own performances at least twice, so their works could become a matter for mutual, critical analysis. Eliminating of mistakes, reducing of overabundance and superfluous refinement of the language — that was our goal in the last season of the School that was followed by the public presentation of performances.

october 4, 2011

Janusz Bałdyga

curator of School of Performance in Lviv (2009-2011)

page 17

Zbigniew WARPECHOWSKI (PL)

one of first in the world artists, who began practicing the art of performance, he is the pioneer of this kind of art in Poland

born in 1938 in the village of Plosky in the Volyn region

he studied: 1956-1962 - Cracow Polytechnic (Poland), department of architecture / 1964-1965 – Academy of Fine Arts in Krakow (Poland), faculty of Industrial design since 1962 engaged in painting since 1964 writes poems, often published in journals since 1967 engaged in performance, to date completed about 250 performances in many European countries, also in Asia and North America since 1973 – the author of numerous publications devoted to the contemporary art and performance

artist says that performance art is closely associated with poetry and this facet of his work he calls «poetic reality»

page 19

Redas DIRŽYS (LT)

works in the genres: social action, performance, sculpture, drawing, installation / curator, teacher born in 1967 in Lithuania 1986-1991 – studies at the Tallinn Academy of Arts (Estonia) since 2003 – member of IAPAO (International Association of Performance Art Organizers)

have held dozens of solo exhibitions in Lithuania and Europe, participated in joint international exhibitions and projects, is known for his social interventions, performances and socially engaged artistic practices

have received several awards, including the prize of the International Design Biennale (Russia) / award of «Alytus City Culture and Arts» (Lithuania) / award of the Hungarian Sculptors Society at IV international Biennial of Sculptors Drawings presently he is the director of the Art School of Alytus lives and works in Alytus (Lithuania)

page 21

Yuri SOKOLOV (UA)

born in 1946 architect on a specialty one of the pioneers of Performance Art in Ukraine 7th president of the Lviv Academy of Arts and Literature of Mike Johansen

head of the department of a hint and attraction participant of symposiums of contemporary art in Poland, Slovakia and Switzerland

works found in museums and private collections in Ukraine, Russia, USA, Israel etc. adept of a life-art

performance considers deed

page 23

Alexander SARNA (BY)

born in 1971 in Minsk (Belarus) Ph.D, performer, journalist, media analyst teaches at the European Humanities University

as a performer took part: 2001-2011 – International Festival of Performance «Navinki» (Minsk, Belarus) performances of Alexander Sarna reminds «materialization» of philosophical ideas and logical structures being a professional analyst in the field of visual arts he connects modern philosophical trends with mass culture

lives and works in Minsk

page 25

Dmitry MAIBORODA (BY)

born in 1973 in Minsk (Belarus)
PhD, teaches at the Belarusian State Linguistic University

as a performer took part at:
2001-2007 – International Festival of Performance «Navinki» (Minsk, Belarus)
2006 – Festival of interaction (Piotrków Trybunalski, Poland)

artist modificate the audience, shifts emphasis on his performances from himself to a temporary structures of relations between people around, temporary dynamic sculptures of relationship

«art dictates originality. you think that you are a key point in the chain of appointments. there is no spider in this net – web only. you think that you are manipulator, but you stooge»
(Dmitry Maiboroda «Dictate of art»)

page 27

Jan ŚWIDZIŃSKI (PL)

intermedia artist, founder of contextual art, performer, art theorist and philosopher

born in 1923 in Poland in Bydgoszcz
in the years 1944-1952 he studied painting, graphics and architecture, received diploma
at the faculty of painting at the Academy of Fine Arts in Warsaw (Poland)

in 1965-1970 years was engaged in formal logic, the questions of language structure, semiotics, established the Department of Art Studies at the Polish society of cybernetics

in 70th began to move away from painting and gravitate toward interdisciplinary artistic practices since 1974 and is engaged in performance art
1976 was published his manifesto
«Art as Contextual Art»

organizer and curator of many meetings and festivals of Performance (including «interaction» in Pyotrkow Trybunalski), participated in various festivals of art performance in the world, is the author of publications and books in the area of the theory of art

Page 31

Michał BALDYGA (PL)

works in the genres: sculpture, performance, painting, graphic design

born 1980 in Warsaw (Poland)
received a diploma in Art Education in Poznan Academy of Art (Poland), where he now continues his studies in the department of graphics

relevant period in the works of Michał Baldyga dedicated to problems of culture and culturness in the world. the artist is looking for the borders between the sacred and profane. focusing on the symbols, action and meaning of colors and shapes allows artist to work on a new life ritual – a ritual of pure form that is not associated with any religion or belief (based on the author's text Michał Baldyga)

Page 33

Marta BOSOWSKA (PL)

works in the genres: installation, objects, performance

born 1984 in Poland in Kościan
studied at the Institute of Arts in Zielenohura University (Poland), department of painting
and the Academy of Arts in Poznan (Poland), the department of art education

she chooses simple gestures, situations, objects and materials that surround a person in everyday life, they are normal from the outside but can be analyzed to understand that they carry an emotional meaning, polysemy and symbolism

the greatest inspiration for of Marta Bosowska are memory and notes,
ultimate goal is – memory implemented and discovered that leads to the transformation of consciousness and a new self (based on the author's text of Marta Bosowska)

lives and works in Poznan (Poland)

page 35

Oles DZYNDRA (UA)

working with the objects in a static, kinetic, chamber and the monumental space

born in 1955 in Lviv (Ukraine)
1972-1982 – Lviv Polytechnical Institute (Ukraine), architecture and Lviv Academy of Arts (Ukraine)

1992 founded the Ukrainian Museum of Modern Art, later Museum of Ideas in Lviv
2006 founded the film festival «KinoLev» (Lviv, Ukraine)
of 2007 – co-founder of the Institute of Contemporary Art (Lviv, Ukraine)
2009 established the annual Symposium for authors glass «SkloKoko» (Lviv, Ukraine)
artworks found in private collections and galleries in Europe, North America and Japan

lives and works in Lviv (Ukraine)

page 37

Hamlet ZINKOVSKYI (UA)

works in the genres:
graphics, street art, installation, painting, performance

born 1986 in Kharkiv (Ukraine)
graduated from Kharkiv Art College, Kharkiv Academy of Design and Arts
nominated for the PinchukArtCentre Prize in 2009

lives and works in Kharkiv (Ukraine)

page 39

Rostyslav KOTERLIN (UA)

works in the genres of painting, installation and performance

born 1966 in Ivano-Frankivsk (Ukraine)
graduated from Kyiv National University of Taras Shevchenko (Ukraine)

since 1999 edits and publishes systematic anthology of contemporary art «Kinets Kintsem» («After all End»)
2005 – scholar of the Gaude Polonia (Poland)
organizer and participant of many programs and projects of contemporary art
in Ivano-Frankivsk in Ukraine
was published in Polish and Ukrainian journals
devoted to contemporary art
participant of numerous public and private exhibitions in Ukraine and abroad

lives and works in Ivano-Frankivsk (Ukraine)

page 41

Denis ROMANOVSKI (BY)

born 1970 in Minsk (Belarus)

diploma in Belarusian state University (physics) and the Belarusian state Academy of arts
studied at the Royal University College of Fine Arts (KKH) in Stockholm (Sweden)

since 1996 engaged in performance art
since 1999 have been actively involved in promotions and exhibitions around the world, simultaneously acting as curator and co-organizer of artistic events in Sweden, Belarus and Germany

by 2008, along with Viktor Petrov organized the International festival of performance art «Navinki» (Minsk, Belarus)

since 2007 lives and works in Stockholm (Sweden)

page 43

Dominik JALOWINSKI (PL)

works in the genres: painting and performance

born 1983 in Poland in Lublin
2008 graduated from the Academy of Arts in Warsaw (Poland), department of painting
in his speeches begins an inverted game with convention of performance art, which considered to be elitist, hermetic and incomprehensible

he reprise of myths that grew around this genre, mock of pathos and suggests that art can be a good helping of entertainment, shows how art creates a «product» and recycles it the same time (in the text of Marta Ryczkowska)

lives and works in Warsaw (Poland)

page 45

Yaroslav YANOVSKY (UA)

works in the genres: performance, happening, installation

born 1965 in Ivano-Frankivsk (Ukraine)
graduated from Lviv collage of applied and decorative art named after Ivan Trush (Ukraine)
since 1990 has actively participated in exhibitions and projects that took place in Ukraine, Germany, Russia, Spain, Poland

author and participant of many performances, actions and happening
was involved in productions of various plays and festivals

lives and works in Ivano-Frankivsk (Ukraine)

page 47

Yuriy YAREMCHUK (UA)

composer, multi-instrumentalist, artist, poet, performer, one of the pioneers of improvisational music in Ukraine

born 1951 in Russia in Novokuznetsk
as a composer creates music in the directions of academic avant-garde and free improvisation
for many years worked with the famous Russian performers Sergey Letov, Dmitri Prigov, Andrey Bitov and Lev Rubinstein

among Ukrainian performers Yaremchuk often works with Oksana Chepelyk, Vasyl Bazay, Uta Kilter, Yuriy Solomka, Petro Starukh, Igor Yanovych and Roman Zhuk

lives and works in Lviv (Ukraine)

page 51

Natalia WIŚNIEWSKA (PL)

works in the genres:
installation, object, performance, lithography, painting

born 1985 in Lublin in Poland
graduated from the Academy of Arts in Poznan (Poland)

«dialogue for me is a plastic material that I have been exploring and reinterpreting, it is a game with the form and meaning codes. sphere of language is for me the biggest constant potential and at the same time the closest creative structure of results for mine

prefer that my creative expression was diverse, constantly seeking, interpreting, mixing

studying and immersing my self in everyday life concepts, being in constant searching for new artistic or scientific forms, i try to create a universal dialogue» (based on author text by Natalia Wiśniewska)

page 57

Jerzy ONUCH (PL)

as an artist works in the genres of installation and performance

born 1954 in Lublin (Poland)
1979 graduated from the Warsaw Academy of Arts, major: painting, drawing and art education

in the eighties led an active artistic activity: solo exhibitions and performances, was one of the founders (along with Janusz Baldyga, Lukash Sajna and Tomasz Sikorski) of experimental gallery «Dziekanka» at the Warsaw Arts Academy
as a curator in the period from 1980 to 1986 has organized over 70 exhibitions and artistic events

1993 worked as curator of the exhibition «Steppes of Europe» - one of the first exhibitions that was widely represent ukrainian contemporary art in the west - at the Center for Contemporary Art Ujazdowski Castle (Warsaw, Poland)

1997-2005 - director of Center for Contemporary Art (Kyiv, Ukraine)

1997-2010 - curator of many projects, exhibitions and artistic events, with participation of artists from Ukraine and Poland in different countries

2005-2010 - director of the Polish Institute in Kyiv
within activities of the Institute has initiated numbers of interesting art projects, among them: in 2006 - the festival «Days of Performance Art in Kiev» and in 2008 – Kazimierz Malewicz Arts Prize

from september 2011 - director of the Polish Institute of Culture in New York (USA)

page 53

Taras KAMENNOY (UA)

works in the genres:
painting, drawing, installation, performance

born 1985 in Kharkiv (Ukraine)
graduated from Kharkiv state Art School and the Kharkiv state Academy of Design and Arts

lives in the village Vysokyj
in the Kharkiv region (Ukraine)

page 55

Marta KOTWICA (PL)

works in the genres:
painting, installation, performance

2009 graduated from the Academy of Fine Arts in Poznan (Poland) , the department of painting

participates in exhibitions and festivals in Poland and abroad

page 59

Anna PLOTNICKA (PL)

works with photography, performance, video art

born 1956 in Wrocław (Poland)

1980 graduated from Wrocław Academy of Art, department of painting, graphics and sculpture she is known for such works as the cycle "Performance on Demand"

in 2001 and 2004, she inspired and was curator of the exhibitions «Krzatanina (Puttering) I and II» which were shown in Wrocław and Zielona Góra (Poland) respectively, for these expositions, she was able to secure the cooperation of many of Poland's most prominent artists

she has been lately experimenting with (transgressive, social-interactive) activities involving a participation of other women invited to join in the artist's project

in the scope of her work, one should not only distinguish the visible but also the invisible – the elements of the «in between» are «for being and to be» rather than «to watch or for watching»

page 61

Iza TARASEWICZ (PL)

works in the genres:
sculpture, installation, objects, graphics, performance

born 1981 in Poland in Białystok
2008 graduated from the Academy of Fine Arts in Poznań (Poland), the department of sculpture and installation

collaborates with Gallery Stereo in Poznań (Poland)
member of the young art group «Penerstwo» (Poznań)

in a manner very astute, through the prism of personal experience and observation of the world shows the problems associated with modern man and its existence

she is interested in extreme situations in which a person balances between normality and extremeness, humanity and dehumanization

page 63

Łukasz TRUSEWICZ (PL)

works in the genres:
sculpture, drawing and performance

born 1984 in Schetsinek (Poland)

in 2005 graduated from the State Art Lyceum in Koszalin (Poland)

2005 - 2010 studies at the Academy of Fine Arts in Poznań (Poland), the department of sculpture and installation

proponent of minimalism in the choice of means, seeks to eliminate unnecessary overload of meaning and substance

believes that the simple gestures have the greatest impact

page 65

Barbara STURM (CH)

born in 1972 in Basel (Switzerland)
1998-1999 she studied at the Art School in Luzern (Switzerland),

from 1999 to 2003 she studied at the School of Art and Design in Zurich (Switzerland), during this time she concentrated completely on performance art and finished her studies in 2003 with a performance entitled «walking while waiting», in which she went for a walk with a turtle

since 2003 - she showing performances in different countries

shows physical performances which are choreographed with extreme strictness and reduction; abstract, image-like, recalling an ink drawing from the far east - it is about mastering the body, slowness, silence, about simple physical facts. she places her confidence in reduction

lives and works in Basel (Switzerland)

page 67

«The Academy of Movement» (PL)

theater of performance and visual narration

founded in Warsaw in 1973 by Wojciech Krukowski, who also is the artistic director of Theater the Academy of Movement creative process is based on the movement, space and social implications

since 1974 theater work has the character of continuous activity, and is the first in Poland example of the systematic creative action in space: on the streets, in inhabited buildings and industrial areas

Academy of Movement presented its works, and it is more than 600 performances, events and street actions, in almost all European countries as well as in North and South America and Japan

page 69

Contemporary Dance Group of Lublin Polytechnic Institute (PL)

since 1993 works as a dance theater

group was established by Hanna Strzemieska group choreographic composition rely on the individual movement, allowing to identify the expression and develop personal creation

these compositions gained awards and were demonstrated at numerous festivals of contemporary dance and theater festivals in Poland and abroad group is constantly evolving and is involved in various artistic projects opening widely on the established artistic collaboration

created by a choreographer and dancers group and the individual style of dance has led to making of Lublin Dance Theatre, which does not sever to cooperate with former members of the group

page 71

Lublin Dance Theatre (PL)

one of the leading dance groups in Poland

theater was founded in 2001 at the initiative of Hanna Strzemieska, Anny Żak, Ryszard Kalinowski (now provides artistic leadership) and Wojciech Kapron

over the years the theater has produced its own unique dance style, recognizable both in Poland and abroad

play art form - the result of creative cooperation of all members of the ensemble, based on the physiological nature of the body, however it reflects the individual expression of the actor

page 73

TANZLABORATORIUM (UA)

is an independent performance group based in Kyiv (Ukraine)

which performs both onstage and in site specific performances

the group was founded in 2000 by Larysa Venediktova, who is its artistic director

TanzLaboratorium does not use the body of a dancer as a professional tool, instead refers to what is the deepest hidden in our body to pre-human, what is in all life and generally existed to «body-memory».

the group organizes master classes, workshops and festivals of contemporary dance and performance. It actively participates in festivals in Ukraine and abroad

in 2007, they were artists-in-residence at Schloss Broellin, Germany

page 77

Vasyl BAZHAJ (UA)

works in the genres
of painting, installations, performance

born in 1950
1973-1979 – studied at the Lviv Academy of Arts

head of the Section of conceptual art department of
the Lviv the National Union of Artists of Ukraine
of 2007 – co-founder of the Institute of Contemporary
Art (Lviv, Ukraine)

author and participant of several solo exhibitions and
projects in Ukraine and abroad

lives and works in Lviv (Ukraina)

page 79

Janusz BALDYGA (PL)

works in the genres:
performance, installation, objects, graphics

born 1954 in Poland in Lublin
1974-1979 studies in Academy of Fine Arts
in Warsaw (Poland) at the faculty of painting

1976-1981 - member and co-founder
of arts group «Pracownia»

1977-1979 - co-director
of the workshop «Dziekanka» (Warsaw, Poland)

since 1979 - member of the most famous Polish
performers group «Academy of Movement» (Warsaw,
Poland)

since 1982 - conducting authorial didactic cycle in
the form of master classes, lectures and theoretical
exercises

since 2007 - the curator of the annual School of
Performance within the framework of «Days of
Performance Art in Lviv» (Ukraine)

participates in many exhibitions, symposiums and
artistic manifestation in Poland and abroad

page 81

Mykhaylo BARABASH (UA)

works in the genres: painting, installation, kinetic art,
performance, land art, photography

born in 1980 in Ternopil (Ukraine)
1999-2005 studied in Lviv National Academy
of Arts (Ukraine), monumental painting

since 1998 participant of all-Ukrainian and
international exhibitions and international plain-airs
(Ukraine, Poland, Slovakia)

2011 – scholar of the program Gaude Polonia (Poland)
co-founder and participant of the art formation
«Coma» (Lviv, Ukraine)

lives and works in Lviv (Ukraine)

page 83

Myroslav VAJDA (UA)

works in the genres
of performance, installation, land art

born 1977 in Zaczepattya (Transcarpathia)
studied in Uzhorod College of Art n. Adalbert Erdelyi
and the Lviv Academy of Arts (Ukraine)

author of personal and joint exhibitions, projects,
ukrainian and international artistic events

2009 – fellow of the program Gaude Polonia (Poland)

since 2007 – co-founder and member of artistic
formation «Coma» (Lviv, Ukraine)

lives and works in Lviv (Ukraine),

page 85

Michał DYAKOWSKI (PL)

born 1988 in Poland, in Bydgoszcz

graduated from the University of Arts in Poznan
(Poland), graphics department and department of
visual communication

selected solo exhibitions and performances:
2011 – «Navinki» 13th international Festival of
Performance Art (Minsk, Belarus) /
«i ask mercy for luxurious life», an action before the
bank PKO SA (Poznan, Poland) /
«conditional agreement», gallery of the Academy of
Fine Arts (Wroclaw, Poland)

2010 – «spreading», art festival in public places
(Kielce, Poland)

page 87

VLODKAUFMAN (UA)

works in the genres:
performance, installation, graphics, land-art,
happening, theatre set design, in author's genre
named «vydyvo» (something like «vision»)

born in 1957 in Karaganda (Kazakhstan)
1974 -1978 Lviv collage of applied and decorative art
named after Ivan Trush (Ukraine)
1978 -1980 Lviv Polytechnical Institute (Ukraine),
architecture

1989-1993 – member of Art Association
«Shljakh (Way)» (Lviv, Ukraine)
1993 – co-founder of Art Association «Dzyga» (Lviv,
Ukraine)
2007 – co-founder and member of Institute of
Contemporary Art (Lviv, Ukraine)
2007 - 2011 – coordinator of the festival «Days of
Performance Art in Lviv», curator of «Contemporary
Art Week» (Lviv, Ukraine)

author of numerous solo exhibitions and participant in
joint projects in Ukraine and abroad

lives and works in Lviv

page 89

Beni KORI (IL)

visual and performance artists

born in 1963 in Turkey 1971 - relocation to Israel
education:
1991 - Bezalel Academy of Art and Design,
Jerusalem (Israel)
2000 - annual Performance Art Workshop guided by
Tamar Raban (Tel Aviv, Israel)

exhibited in local and international festivals and
biennials in France, Poland, Germany, Turkey, Chile
and England

teacher of Visual Communication
and of Performance Art

lives in Tel Aviv

page 91

Kineret Haya MAX (IL)

born 1981, lives in Jerusalem (Israel), an
interdisciplinary artist

2004-2007 graduate of the School of Visual Theater
Jerusalem
2006-2008 the America-Israel Cultural Foundation
Scholarship
2007 encouraging Young Artists' prize from HaZira
Performance Art Arena and The School of Visual
Theater (Jerusalem, Israel)
2008 graduate of the Performance Art Studies
Program, conducted by Tamar Raban at the
Performance Art Platform (Tel-Aviv, Israel)
2008 B.Ed. in Education and Art, David Yalin College
(Jerusalem, Israel)

since 2008 works and performs in the Performance
Art Platform as part of Ensemble 209, conducted by
Tamar Raban and Guy Gutman part of the artist group
in HaZira Performance Art Arena (Jerusalem, Israel)

page 93

Joanna OGRODNIK (PL)

works in the genres:
photography, video-art, video-dance, video-
installations, performance art, video-performance

born 1980 in Poland in Poznan
2007-2008 studied at the Warsaw
School of Photography
2008-2011 – studied at the University
of Arts in Poznan, department
of multimedia communication, photography

2007 worked with a group of theater dance
«aboccavolta» from Madrid
in the play «Cuando nada duele»

in 2007-2008 was co-founder of «Hotel Group», and by
2005 – co-founded group named Frank Zappa

«[...] in my artistic search I explore the space – both
physical and imaginary, and the boundaries of space,
defined through the medium in which I express. [...] i
am interested in the space between body and mind,
between performer and spectator, between external
and internal»

lives and works in Poznan (Poland)

page 95

Sylwester PIASECKI (PL)

born 1986 in Bytom, Poland

2007-2011 graduated from the University of Arts in
Poznan (Poland), department of graphics and painting

selected performances:
2011 – «Bloody English!» Gallery Post Office (Poznan,
Poland) / «Navinki» 13th International Festival of
Performance Art (Minsk, Belarus)

2010 – Festival of Performance Art «KOŁO SZASU»,
Contemporary Art Center «Znaki Czasu» (Torun,
Poland) / «SMOG» Performance Art Festival, Gallery
Sektor I (Katowice, Poland)

page 97

Tamar RABAN (IL)

works in the genres:
performance, sculpture, installation, video art / curator
of many projects

born in Israel

1955 graduate of Haifa University (Israel), art studies

as a performance artist, performed at festivals,
museums, galleries and theaters, in many countries,
exhibited sculpture, installations and video art at
exhibitions in Israel and abroad

one of the founders and current director of Shelter 209,
a non-profit organization for the promotion of inter-
disciplinary art in Israel, founder of «Performance Art
Platform» – center for performance art in Tel Aviv and
artistic director of «Ensemble 209» and ZAZ festival,
international festival of performance art in Israel

teaching performance art in art academies, seminars
and in Performance Art Platform

live and work in Tel Aviv and Jaffa (Israel)

page 99

Waldemar TATARCZUK (PL)

since 1989 engaged in performance art

born 1964 in Siemiatycze in Poland
1985-1991 studies at the University of Maria
Skłodowska-Curie in Lublin (Poland)
1999 - established the Center for Performance Art
co-founder of Lublin Society for the Fine Art
Encouragement

2006-2010 - curator of the festival «Days of
Performance Art in Lviv» (Ukraine)

constantly involved in the most actual festivals
of performance all over the world

significant in his performances is a matter of time and
space, those fundamental issues that are treated in
dimension of individual, personal and are determined
by historical reflection in the philosophical, historical,
geographical, cultural and civilizational aspects

page 101

Volodymyr Topij (UA)

works in the genres:
painting, performance, installation

born in 1979 in Sudova Vyshnya, Lviv Region (Ukraine)
2003 graduated from the Lviv National Academy
of Arts (Ukraine)

author of the personal and participant of many joint
art projects in particular, his performances were
presented at such international art festivals as:
«Week of Contemporary Art» (Lviv, Ukraine)
«L2» (Lublin, Poland)
«Night of Culture» (Lublin, Poland)

lives and works in Sudova Vyshnya and Lviv (Ukraine)

page 103

Yaacov CHEFETZ (IL)

works in the genres: sculpture, painting, drawing,
installation and performance

curator of several exhibitions

1946 born in Israel

teaches at the Technion - institute of technology,
architecture faculty (Haifa, Israel)
and Shenkar, high school for engineering and
designing (Ramat Gan, Israel)

since 1975
participant in exhibitions, art events and art project in
Israel and abroad

and serving as a performer in Israel and Europe -
Spain, Poland, France and Germany

since 1982 placed more than 24 sculptures in all
over Israel: in Jerusalem, in Tel Aviv and in Haifa, in
Herzeliya

lives and works in Haifa

page 105

«Sinije Nosy» («Blue Noses»)

work in the genres of video art, performances etc.

russian art group that developed the project «populist
contemporary art» democratic by it's form and content

as artists say themselves that their art is addressed to
«pioneers and pensioners» and made «on knee»
group was formed in 1999

now, the group includes Vyacheslav Mizin and
Alexander Shaburov

«Blue noses» consider themselves heirs of «Sinyaja
blousa», revolutionary acrobatic soviet propaganda
team of the 1920s

they were participated in the 50th and 51st Venice
Biennale, 1st, 2nd and 3rd Moscow Biennale of
contemporary art, many other festivals and exhibitions
works of the «Blue Noses» repeatedly called scandals,
were stopped by custom authorities and were the
subject of court proceedings

therefore, Mizin and Shaburov jokingly entitle himself
«the most banned artists in Russia»

Редакція:
Юрко Вовкогон
Влодкауфман
Ліда Савченко-Дуда

Макет:
Денис Овчарук
Лаврін Шимін

Переклади:
Леся Антонович (en)
Юрій Іздрик (pl)
Юрій Кучерявий (en)

Фото:
Юрій Бакай
Тетяна Вільчинська
Юрій Дячишин
Орест Калиняк
Влодкауфман
Павло Паламарчук
Сергій Петлюк
Костянтин Смолянінов

Фото на обкладинці:
перфоманс Януша Балдиґи («Фабрика повидла», 2009)

Друк:
ФОП Сокіл О.М.

Наклад:
2 000 примірників

Дякуємо:
Ярославу Годуну, Роману Ганкевичу
Юрію Гнатковському, Олесю Дзиндрі
Олені Зоц, Олексію Курилишину
Анні Лазар, Альфреду Максименко
Юрію Мисаку, Юрію Котові, Юрію Кучерявому
Андрію Лініку, Юрію Онуху, Андрію Стаськіву
Віті Сусак, Володимиру Розбицькому
Ярославу Руцишину, Катерині Сліпченко
Борису Ухову, Тарасу Фединцю
Юлії Хомчин, Богдану Шумиловичу

видання здійснено
за підтримки програми i³
Фонду Ріната Ахметова
«Розвиток України»

Польський
Інститут
Київ

КУЛЬТУРНО
МИСТЕЦЬКИЙ
ЦЕНТР

Львівська
міська
рада

ГЕНЕРАЛЬНЕ КОНСУЛЬСТВО
Республіки Польща
у Львові

фундація «TRANSKULTURA»
www.transkultura.com

Galeria Labirynt *Virnemska 35*

